

SJORS

van de Rebellenclub

21 september 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 38

Prijspuzzel nr. 25

De Nederlandse lezers moeten hun oplossing inzenden uiterlijk op 7 oktober aanstaande, de buitenlandse lezers kunnen inzenden tot en met vrijdag 18 oktober.

We verzoeken iedereen op zijn of haar briefkaart duidelijk naam en adres te vermelden.

Vijftig mooie prijzen zijn voor de goede oplossers beschikbaar en wel:

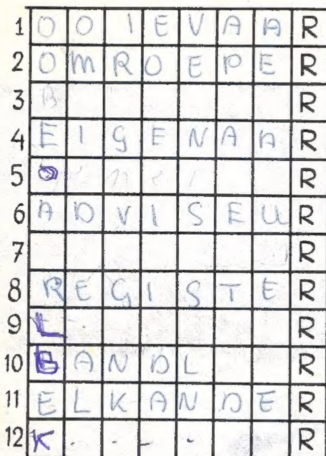
Eerste prijs: een paar rolschaatsen.

Tweede prijs: twaalf tafeltennisspelen.

Derde prijs: twaalf vierkleurenpotloden.

Vierde prijs: vijfentwintig boeken.

Tegen alle lezers zeggen we daarom: doe je best, de prijzen zijn een beetje moeite wel waard!

Hier zijn we weer met een nieuwe prijspuzzel, ditmaal een R-puzzel. De bedoeling is dat je in de open vakjes woorden invult volgens de onderstaande omschrijvingen. Het zijn alle woorden van acht letters, eindigend op een r. Als je alles goed hebt ingevuld, lees je op de eerste rij van boven naar beneden de naam van een onkruidplant, die — alleen wat de naam betreft — iets te maken heeft met het eerste gevraagde woord.

Heb je de naam van de plant gevonden, dan schrijf je die op een briefkaart (*dus alléén die naam opschrijven*). Je adresseert je kaart aan: *Redactie SJORS VAN DE REBELLENCLUB, Nassaulaan 51, Haarlem.* De lezers in Nederland verzoeken wij zoveel mogelijk van briefkaarten gebruik te maken voor het inzenden van hun oplossing. Lezers buiten Nederland mogen ook per brief inzenden.

Omschrijvingen:

1 Trekvogel
2 Functie bij een radio-omroep
3 Inboorling
4 Bezitter
5 Legeraanvoerder
6 Raadgever
7 Bloem
8 Naamlijst
9 Griezelig, onheilspellend
10 Vagebond
11 Andere vorm voor elkaar
12 Grondbeschrijving

Sterke verbeelding

Ik zat tegenover mijn vriend de wereldreiziger en luisterde naar een van zijn adembenemende verhalen.

„Stel je een woestijn voor, zo vlak als je hand. Kilometer na kilometer strekt zich de oneindigheid uit, tot aan de verre, wazige horizon."

Ik knikte terwijl hij vertelde. Nu beschik ik over een sterke verbeeldingskracht, zodat ik me ook zonder de hulp van mijn hand wel een uitgestrekte, vlakke woestijn kan voorstellen.

„Geen levend wezen was er te zien," vervolgde mijn vriend. „Geen struikje, geen bosje, niets, helemaal geen leven."

„Behalve dan de boom," zei ik.

„Welke boom?" vroeg hij. „Ik heb geen woord gezegd over een boom."

Als ik in mijn verbeelding een woestijn voor me haal, zie ik altijd een boom. Soms is het een gewone palmboom, een andere keer een varenboom, maar altijd is er een boom. Dat vertelde ik hem. „Ik kan er echt niets aan doen. Als ik aan een woestijn denk, zie ik altijd een boom."

„Luister goed," zei hij. „Er was géén boom, begrepen? Ik zal het toch zelf wel het beste weten? Het komt er in mijn verhaal juist op aan dat er niéts was, ook geen boom. Laat die boom dus uit je verbeelding weg."

Ik keek op mijn horloge. „Goed," zei ik. „Maar dat duurt even."

Dus liet ik in mijn verbeelding rechts in de voorstelling twee Arabieren aankomen met een kameel. Ze waren gekleed als gewone woestijn-Arabieren met witte lakens om en servetten om hun hoofd en terwijl de een de kameel bij de teugels voerde, zag ik tot mijn vreugde dat de ander een grote trekzaag droeg. Zonder veel vijven en zessen begonnen ze de boom af te zagen. Al na een paar minuten hoorde ik een scherpe krak en viel de boom plat in het zand. De Arabieren laadden hem op de kameel en liepen daarna aan de linkerkant uit het beeld weg.

„Daar gaat hij," zei ik.

Mijn vriend keek snel de kamer rond, bevochtigde zenuwachtig zijn lippen en vroeg: „Wie?"

Ik herinnerde hem eraan dat we het over een boom gehad hadden. „De boom," zei ik. „De Arabieren hebben hem omgezaagd."

„Arabieren?" herhaalde hij bijna fluisterend. „Welke Arabieren in vredesnaam?"

„Ja, kijk eens," zei ik. „Ik veronderstelde dat je over Noord-Afrika praatte. En je vroeg me in mijn verbeelding een woestijn voor te stellen zonder..."

Hij onderbrak me met een beweging van zijn hand en een paar seconden lang keek hij me onderzoekend aan. Toen ging hij verder met zijn verhaal. Zijn stem klonk zwaar en laag en was geladen met geheimzinnigheid.

„Daar was ik," zei hij, „cirkelend in mijn vliegtuig, met slechts een theekopje benzine in mijn tank, en onder mij strekte zich zo ver als ik maar kon kijken de verlaten, lege woestijn uit. Niets was er te zien. Totaal niets."

„Totaal niets," bevestigde ik.

„Langzaam liet ik mijn vliegtuig dalen," vervolgde hij. „Plotseling voelde ik een doordringende schok. Mijn linkervleugel sloeg om en het volgende ogenblik hing ik ondersteboven in mijn verongelukte toestel, mijn mond vol zand. Je raadt in geen duizend jaar wat ik geraakt had."

Het kostte mij niet veel moeite dit wél te raden. „Natuurlijk wel," zei ik. „Het was de stomp van die boom."

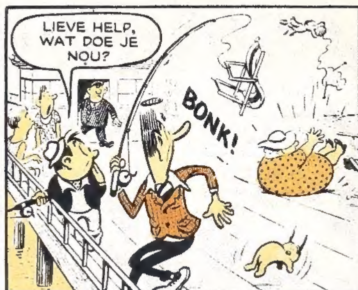
Hij keek mij weer enkele seconden onderzoekend aan, stond toen op en wandelde zwijgend weg.

Waarschijnlijk hoort hij tot die mensen, die het kunnen verdragen als een ander het verrassende eind van het verhaal raadt.

H. F. Ellis

MUG en MIK

Ziekenlijstje

Marie-Thérèse Lippens, Dapperheidstraat 7, Gent, België, is al vanaf haar geboorte ziek. Ze is hartpatiënt en lijdt ook aan polio. Ze verzamelt ansichtkaarten en zou erg graag wat kaarten van Nederlandse meisjes en jongens ontvangen.

Adrie van Fehuis (6), Johannastichting, paviljoen Disselhoof, Heyenoordseweg 5, Arnhem, verzamelt ansichtkaarten met afbeeldingen van dieren, en speldjes.

Alie Vosjan, sanatorium Hellendoorn, zaal 3, Hellendoorn (Ov.), verzamelt ansichtkaarten met afbeeldingen van bloemen en paarden, foto's van Cliff en de Blue Diamonds, suikerzakjes en sigarebandjes.

Roelof Klinkhamer (13), sanatorium Beatrixoord, afdeling A, kamer 3, Haren (Gron.), zou graag wat post ontvangen. Hij verzamelt foto's (vooral luchtfoto's) van steden en postzegels.

Seya Norder, sanatorium Hellendoorn, zaal 3, Hellendoorn (Ov.), moet nog ongeveer een jaar kuren. Zij verzamelt suikerzakjes, sigarebandjes, bloemenkaarten, foto's van de Blue Diamonds, Conny en Cliff.

Jenny en de ruimteman

HET NIEUWS Pagina 2

BEZOEKERS UIT DE RUIMTE?

De „Jeugdclub" bericht-

Vier leden van de „Jeugdclub" beweren, dat zij twee achtereenvolgende nachten op de hei buiten deze stad vlammen en vreemde wezens gezien hebben. Hiernaast ziet u een foto, die zij van een van deze wezens gemaakt hebben. Ook hebben zij een stuk onbekend metaal gevonden. Wij publiceren dit om twee redenen. Als het waar is, is het belangwekkend. Zo niet, wie heeft deze stunt dan bedacht? Misschien weet een van onze lezers het antwoord.

andde een gro
eheel af.
een persoo
schade

HIJ MEENT HET! HIJ HEEFT DE CLUB NOOIT KUNNEN UITSTAAN! STRAKS SLUIT HIJ HEM NOG!
WIJ KUNNEN ER OOK NIETS AAN DOEN, MENEER FRANK!

DIE AVOND...
DE HELE STAD LIJKT WEL UIT TE LOPEN! HOPELIJK KOMEN ZE NIET VOOR NIETS!
ALS DE ONBEKENDE UIT DE RUIMTE KOMT, ZAL HIJ ONS IN HET DONKER NIET ZO GAUW ZIEN!
SCHIET OP, KEN!

BIJNA ACHT UUR! NOU MOET ER GAUW IETS GEBEUREN!
MOEDER IS BANG! IK MOCHT DAT STUK METAAL, DAT WE GEVONDEN HADDEN, NIET THUIS BEWAREN!

PLOTSELING...
HIER IS NIEMAND!
JENNY! KEN! KOM VLUG!
WACHT EVEN! WAT IS DIT?

HET IS EEN WITTE JAS EN ER ZIT EEN CAPUCHON AAN! ZO IETS HEB IK NOG NOOIT GEZIEN!

PLOTSELING WERD JEFF OPGESCHRIKT...
WAT DOE JIJ DAAR? BEDRIEGER! JE WILDE NATUURLIJK DEZE JAS AANTREKKEN EN NET DOEN ALSOF JIJ DIE MAN UIT DE RUIMTE BENT?
NEE, MENEER!

U VERGIST U, MENEER!
WE HEBBEN DEZE JAS GEVONDEN!
HET IS BIJNA ACHT UUR. OM DIE TIJD ZAGEN JULLIE DE VLAMMEN. ALS DIE ER NU NIET ZIJN...

TIEN OVER ACHT EN NOG NIETS TE ZIEN! IK HAD GELIJK! KOM MEE JULLIE!
MAAR MENEER! U...

GA NAAR HUIS, MENSEN! ER IS NIETS AAN DE HAND! HET WAS EEN STUNT VAN DE JEUGDCLUB. IK HAD DIE CLUB AL LANG MOETEN SLUITEN!
EEN STUNT?
WAT GEMEEN OM IEDEREEN BANG TE MAKEN!

Inbrekers bij de vleet

De kranten stonden er vol van. Die nacht waren er weer twee inbraken gepleegd. Elke dag opnieuw stonden de dagbladen vol met uitgebreide verslagen over de werkwijze van de inbrekers. De politie stond voor een haast onmogelijke taak. Er waren nergens aanknopingspunten, ze kon alleen maar reconstrueren hoe het gegaan was. Men veronderstelde dat er een nieuwe, goed georganiseerde bende aan het werk was.

Meneer Hobbes zat zoals elke morgen in de tram op weg naar zijn kantoor. Hij las de ochtendkrant. Over de inbraken, hoe de inbrekers te werk waren gegaan en hoe de politie erover dacht. Natuurlijk was het weer hetzelfde liedje. De politie dacht veel, maar wist niets met zekerheid. Meneer Hobbes schudde meewarig zijn hoofd en legde de krant op zijn schoot. Of dit hoofdschudden nu bedoeld was als afkeuring voor de inbrekers of als medelijden met de politie viel niet op te maken.

Er trok opeens een merkwaardige glimlach over zijn gezicht. De glimlach van een uitvinder, die denkt eindelijk zijn fortuin gemaakt te hebben. Er was plotseling een vreemde gedachte in hem opgekomen. Veronderstel dat hij nu eens een inbraak pleegde. De vraag was natuurlijk nog wáár, maar als hij het nu eens goed indeelde, dan zou hij rijk kunnen worden en ergens in Spanje kunnen gaan wonen. Hij zag zich in gedachten al zitten in de patio van een grote villa, in de schaduw van de palmbomen. In het midden van de binnenplaats zou hij dan een zwembad laten aanleggen en. . .

Zijn dagdromen werden ruw verstoord door het krijsende piepen van de remmen. Nog een beetje afwezig liep hij later naar zijn kantoor. Meneer Hobbes was klerk op een bank. Hij werkte er al vijf jaar en wachtte op de dag dat de kassier met pensioen zou gaan en hij zijn plaats zou kunnen innemen. Meneer Hobbes was een zeer gezien persoon op de bank. Iedereen behandelde hij even correct en zijn taalgebruik was uitstekend. Niemand van het personeel had ooit een ruw woord uit zijn mond vernomen. Met zijn rustgevende persoonlijkheid stapte hij ook die morgen het kantoor binnen. Iedereen wenste hij vriendelijk goedemorgen en niemand merkte de verandering op die zich in het binnenste van meneer Hobbes had voorgedaan.

Die dag werkte hij zijn plan verder uit. Hij besloot de kluis van zijn werkgever leeg te halen en het dan zo te laten voorkomen dat de politie zou denken dat de beruchte inbrekersbende de schuldige was. Donderdagavond zou hij zijn slag slaan en niemand zou hem verdenken. Dinsdag maakte hij een wasafdruk van de kluissleutel en liet die de volgende dag maken. Toen was hij klaar. De sleutel tot zijn rijkdom had hij in handen, nu moest hij alleen nog zijn tijd afwachten. Donderdag zou er, zo berekende meneer Hobbes, zo'n dikke honderdduizend gulden in de kluis liggen en dan moest hij zijn slag slaan.

Donderdagmiddag nadat de bank om drie uur was gesloten en de kas was opgemaakt, kwam de kassier, de heer Inning, naar Hobbes toe. Het was duidelijk dat hij om een praatje verlegen zat. Er ontstond een gesprek dat de heer Hobbes alleen nog maar zenuwachtiger maakte. Op een gegeven ogenblik zei Inning: „Het is anders wat, hè, die inbraken tegenwoordig!" Hobbes knikte zwijgend en hij voelde zich allesbehalve prettig. „Elke morgen vraag ik me weer af of ze onze kluis al onder handen genomen zullen hebben," vervolgde Inning. „Ja, ja, het is me wat. Bij de politie zullen ze er ook goed mee in hun maag zitten. Weet je," zei Inning opeens op vertrouwelijke toon, „ik heb weleens gedacht, dat, als ik de kluis leeg zou halen, ik de schuld gemakkelijk op die bende zou kunnen schuiven. Maar dan zou ik het natuurlijk wel handig moeten aanpakken." Meneer Hobbes voelde dat hij bleek werd. „Natuurlijk," ging Inning verder, „zou ieder ander het in mijn plaats kunnen doen. Jij bijvoorbeeld."

Hobbes voelde zich misselijk worden. Had deze man hem door of stond hij zo maar wat te kletsen zonder te weten wat hij eigenlijk zei? Slapjes antwoordde Hobbes: „Dat meent u toch niet?"

„Nee, natuurlijk niet," lachte Inning. „Daar zie je helemaal niet naar uit."

„Nee, dat. . . eh. . . dat dacht ik ook niet," antwoordde Hobbes opgelucht.

Om vijf uur gingen de personeelsleden naar huis en meneer Hobbes liet zich op een listige manier insluiten. Alles lukte uitstekend en een half uur nadat het laatste personeelslid de deur achter zich had gesloten, kwam Hobbes uit zijn schuilplaats te voorschijn en liep naar de kelder. Zonder veel moeite kreeg hij de zware kluisdeur open en keek met begerige ogen in het binnenste van de kast. Dit was de eerste keer dat hij er alleen voor stond.

Alles lag er zoals altijd: de effecten, de polissen, de belangrijke papieren en al die andere dingen die voor een bank van waarde zijn. Toen trok hij de lade open waar het papiergeld in zat en tot zijn ontzetting zag hij dat de la leeg was. Voordat hij van de schok was bekomen, kreeg hij een nieuwe. Boven zich hoorde hij een deur dichtslaan. Snel sloot hij de kluis en rende naar boven. Daar keek hij omzichtig rond, maar hij ontdekte niemand.

Meneer Hobbes vroeg zich af of het dichtslaan van de deur iets te maken had met het verdwenen geld. Was iemand anders hem voor geweest? Hij vermoedde het. Teleurgesteld verliet hij de bank door de dienstuitgang. Al zijn moeite was voor niets geweest.

De volgende morgen was de bank in rep en roer. De kassier, die wisselgeld wilde gaan halen, merkte dat alles verdwenen was. De politie werd gewaarschuwd en deze stelde een onderzoek in. De vingerafdrukken van de heer Hobbes werden op de kluisdeur gevonden. Hij moest uitleggen hoe ze daar gekomen waren. Hobbes werd onder druk gezet en vertelde tenslotte het hele verhaal. Het eind van het liedje was dat hij werd gearresteerd. De politie geloofde niet, dat zijn inbraakpoging niets had opgeleverd. Een maand later werd hij veroordeeld en draaide voor een jaar de gevangenis in. . .

Precies twee maanden later kreeg hij een ansichtkaart uit Spanje. Op de achterkant stond: „Inning, oud-kassier, met pensioen. Bedankt!" Toen pas werd hem alles duidelijk. . .

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN RIDLEY REISDE AAN BOORD VAN DE *THISBE* NAAR DE FIJI-EILANDEN OM HAAR VADER OP TE ZOEKEN. KAPITEIN SELBY HAD VAN PROUST, DE EIGENAAR VAN HET SCHIP, OPDRACHT HET TE LATEN VERGAAN. JOE WILSON WAS ALS VERSTEKELING AAN BOORD GEKOMEN.

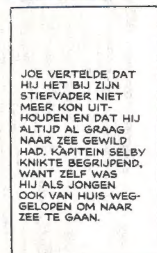

ARME JOE! HIJ WIST WAT HET BETEKENDE ALS VERSTEKELING BETRAPT TE WORDEN. WAARSCHIJNLIJK ZOUDEN ZE HEM ERGENS AAN LAND ZETTEN EN ZOU HIJ OPGESLOTEN WORDEN. HIJ SPARTELDE HEFTIG TEGEN, MAAR HET MOCHT NIET BATEN.

BLACKWELL, DE STUURMAN, SLEEPTE JOE NAAR DE HUT VAN DE KAPITEIN EN JOAN, DIE IN ANGSTIGE SPANNING JOES LOT AFWACHTTE, VOLGDE HEN.

OPGELUCHT VERLIETEN JOAN EN JOE DE HUT VAN DE KAPITEIN. STUURMAN BLACKWELL WAS VAN NU AF AAN HUN VIJAND EN HIJ ZON OP WRAAK...

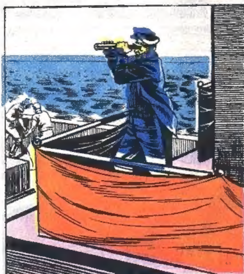

TOEN JOAN EN JOE DIT HOORDEN, KEKEN ZE DE STEWARD VERBAASD EN GESCHROKKEN AAN EN DAAROM LIET HIJ DIT ONDERWERP VERDER RUSTEN. OF HIJ GELIJK HAD ZOU NOG MOETEN BLIJKEN. 'S AVONDS SPRAK BLACKWELL MET MACEY, EEN VAN DE MATROZEN.

DIE NACHT STAK ER EEN STORM OP EN AAN DE LUCHT VERSCHENEN DONKERE WOLKEN. OP DE BRUG STOND STUURMAN BLACKWELL EN TUURDE MET ZIJN KIJKER DE ZEE AF.

BLACKWELL GRIJNSDE TEVREDEN NU ZE DE PLAATS VAN DE „RAMP" GENADERD WAREN. IN ZIJN HUT HAD KAPITEIN SELBY INTUSSEN EEN BELANGRIJKE BESLISSING GENOMEN.

WOEDEND LIEP BLACKWELL TERUG NAAR ZIJN HUT. HIJ EN DE KAPITEIN WAREN NU GEZWOREN VIJANDEN... WAT WAS DE STUURMAN VAN PLAN?

Map en Moppie

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Gerard Schelvis (14), Jacques Urlusstraat 3, Noordwijk, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels, fietsen en sport. • *Mary v. d. Heiden (15), Schoolstraat 17, Nieuw-Namen (Z.-Vl.), Denise Vandenbroecke (15), Matthijsstraat 16, Koewacht (Z.-Vl.), Riet Mangnus (15), Rechtepad 2, Boskapelle (Z.-Vl.), Maria Kindt (15), Hombachtstraat 24, Nieuw-Namen (Z.-Vl.), Marianne Suy (15), 't Zand 12, Koewacht (Z.-Vl.)*, en *Marie-Louise v. d. Zande (16), Prins Bernhardstraat 9, Clinge (Z.-Vl.)*, willen corresponderen met r.k. jongens van hun leeftijd. • *Ineke Loohuis, Zuidwal 22, Oldenzaal*, wil corresponderen met een meisje van twaalf jaar. • *Marjan Bolt (15), Koningin Wilhelminalaan 304 B, Voorburg*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Nel Haasnoot (14), Jozef Israëlsweg 24, Katwijk aan Zee*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, duiven, film, lezen, postzegels. • *Anneke Brugman (15), Tiendweg 10, Arnhem*, wil corresponderen met een Ned. Herv. jongen van haar leeftijd. Hobby's: lezen, sport, foto's van filmsterren en zangers. • *Eddie Brugman (13), Tiendweg 10, Arnhem*, wil corresponderen met een Ned. Herv. meisje tussen twaalf en veertien jaar. Hobby's: lezen en sport. • *Marleen Biermans, Tegelarijveld 6, Maasniel-Roermond*, wil corresponderen met een meisje van dertien of veertien jaar in Suriname of op de Antillen. • *Mieneke Leistra (13), Berkenstraat 44, Goor (O.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Jeannine Horemans (15), Steenweg op Lichtaart 111, Herentals, België*, wil corresponderen met een Nederlandse of Belgische jongen tussen vijftien en zeventien jaar. • *Armand Declerck (13), Fazantenstraat 6, Hasselt, Limburg, België*, wil corresponderen met een jongen of meisje tussen twaalf en veertien jaar. Hobby's: lucifersmerken, postzegels en sigarebandjes. • *Riekie Streef (15), Visstraat 8 ,Culemborg (Gld.)*, en *Els van Dijk (15), Herenstraat 49, Culemborg (Gld.)*, willen corresponderen met twee prot. jongens van zestien of zeventien jaar. • *Jo Smeman (18), De Blokken 75, Zwartemeer (Dr.)*, wil corresponderen met een Ned. Herv. Indische jongen van zijn leeftijd, die in Nederland woont. • *Henriette Schipper (13), Grensweg 17, Vriezenveen (O.)*, zoekt een Ned. Herv. correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby's: korfbal, zwemmen en schaatsen. • *Jannie Gilhuis, Bergpolderstraat 2, Rotterdam*, zoekt een correspondentievriendin. • *Maria van Ansem, Groesvlaas 5, Milheeze (N.-Br.)*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van elf jaar in Brabant. • *Mariëtte Wilmes (16), Hertogsingel 20, Maastricht*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: klassieke muziek, lezen, zwemmen en fietsen. • *Egbert Jonkman, Goeverneurlaan 125, Den Haag*, biedt een Hus vliegtuigplaatjesalbum (deel I) aan in ruil voor een Rizzla vogelplaatjesalbum (deel II). • *Cor Tieman (13), Westerbeekstraat 67, Rotterdam-25*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst omgeving Rotterdam. Hobby's: zwemmen, fietsen, lezen, modelvliegtuigen, postzegels en suikerzakjes. *Vervolg op blz. 26*

Speur mee met *Dick Drent!*

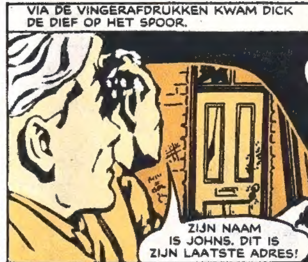

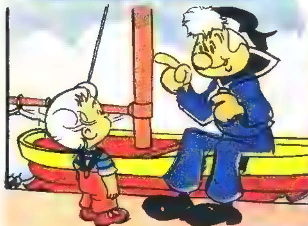
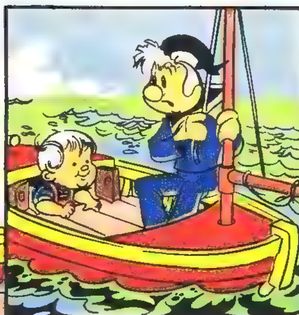

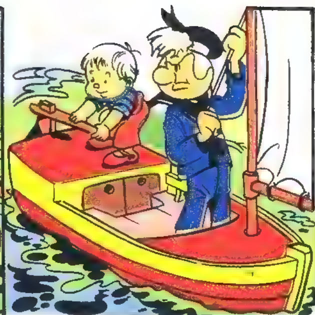

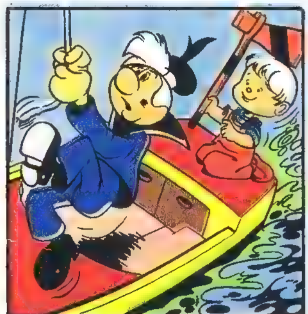
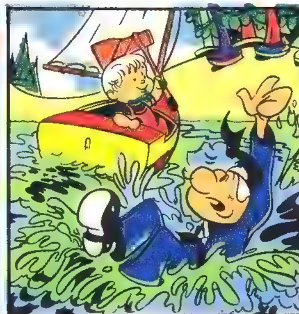
SPELEND SPEELGOED

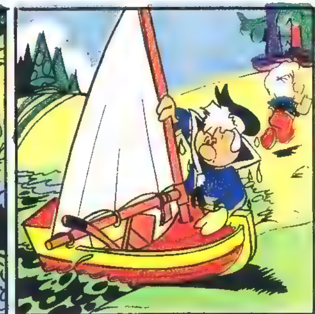
Op een dag vertelde Janmaat de matroos aan Tim, het broertje van Tommie, over de zeeën en wildernissen, die hij op zijn reizen had gezien. Tim luisterde aandachtig.

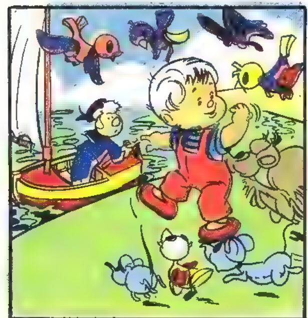
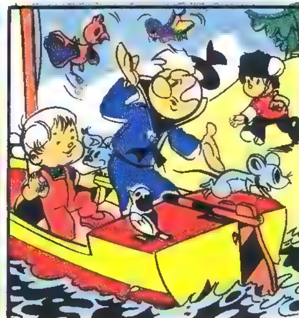
Hij wilde óók vreemde landen zien en dus verstopte hij zich de volgende dag op Janmaats boot. Die was wel kwaad, maar zei: „Nu je toch hier bent, kun je mooi het roer bedienen."

Maar dat ging natuurlijk fout. Binnen een paar tellen had Tim het roer van de boot gesloopt. De boot tolde als dronken rond en Janmaat riep angstig: „Help! We vergaan!"

Even later sloeg hij overboord en toen liep de boot op de wal. Tim sprong eruit en rende weg. Janmáat hoorde hem roepen: „Dit is een wildernis; die ga ik ontdekken!"

Terwijl Janmaat het roer repareerde, kwam Tim naar de boot hollen, gevolgd door een heleboel vogels en andere dieren. „Kijk eens, ik heb een stel vriendjes meegebracht!" riep hij.

Gelukkig kwam Tommie op dat moment langs. Hij nam Tim mee naar een speelgoedwinkel en kocht wat houten beesten voor hem. Tim was reuzeblij en ging er direct mee spelen.

Avontuur in een lift

door Jan Louwman

Zullen we in de flat gaan liftje piepen, jongens?" riep Piet Vreeswijk. Hij zat met een paar andere jongens aan de rand van een veldje, waar ze zo juist een partijtje hadden gevoetbald

Liftje piepen was na voetballen een van de meest geliefde spelletjes van de jongens. Het bestond in het zo vaak en zo lang mogelijk met de lift van een hoog flatgebouw bij hen in de buurt op en neer gaan. Op zichzelf natuurlijk een spelletje, dat al gauw verveelt, maar het spannende ervan was, dat er in het flatgebouw een conciërge woonde, die er speciaal op lette dat er geen onbevoegden van de lift gebruik maakten. Nou, als er natuurlijk iemand onbevoegd was, waren dat de jongens wel. Peters — zo heette de conciërge — had dan ook vaak jacht op hen gemaakt.

De anderen krabbelden ook overeind en gezamenlijk begaven ze zich op weg naar de flat.

,,Ik ben er gistermiddag ook nog even geweest," vertelde Piet onderweg.

,,Peters had me bijna te pakken, zeg Ik wou op de vierde verdieping even uitstappen, toen hij er opeens aankwam. Ik schrok me lam. Nou ja, ik zette het natuurlijk wel meteen op een lopen, maar hij kwam me toch dadelijk achterna."

,,En heeft hij je te pakken gekregen?" informeerde Kees Dijkstra.

,,Nee, dat zei ik toch al. Hij zat me wel dicht op de hielen, hoor. Maar hij heeft me toch niet kunnen krijgen. Ik ben, zodra ik de hoek om was, ergens naar binnen gewipt. Nou, dat had hij niet in de gaten. Hij liep me straal voorbij, zeg. Ik geloof, dat hij een half uur later nog naar me liep te zoeken."

,,Ja, dat zal wel," zeiden de andere jongens. ,,Je bent daar zeker een half uur in die gang blijven staan?"

,,Ik geloof er geen steek van," zei Ary.

,,Dan geloof je het niet," haalde Piet zijn schouders op. ,,Het was in ieder geval spannend."

Toen waren ze bij de flat.

,,Wie gaat er eerst even kijken of Peters op zijn post zit?" vroeg Kees.

,,Ik niet," zei Piet. ,,Als hij me nu ziet ben ik zo de sigaar."

,,Zie je wel dat je een opschepper bent," zei Ary. ,,Je bent bang voor Peters."

,,Ik ben helemaal niet bang," zei Piet. ,,Ik ben alleen maar erg voorzichtig."

,,Ik ga wel," bood Joop Bralemans aan. ,,Als Peters me vraagt wat ik kom doen, zeg ik wel, dat ik naar mijn tante moet."

,,Woont jouw tante dan in de flat?" vroeg Kees.

,,Nee, maar voordat Peters daarachter is, ben ik al weg," zei Joop en verdween naar binnen. Even later was hij al weer terug. ,,Kom maar mee," zei hij. ,,De kust is veilig. Peters is in geen velden of wegen te zien."

Achter elkaar slopen de jongens het gebouw binnen. Ze stonden nu in de hal. Links van hen bevond zich het hokje van Peters en recht tegenover hen bevond zich de lift. Het hokje was leeg, zoals Joop al gemeld had. De lift ook.

,,Kom mee erin, jongens," zei Piet. Ze staken de hal over en waren juist halverwege, toen er plotseling voetstappen op de trap naast de lift weerklonken.

,,Weg, jongens," fluisterde Ary. ,,Dat kan Peters weleens zijn."

Als hazen doken de jongens weg in de ruimte onder de trap. Daar bevond zich een bergplaats, waarin Peters bezems en dergelijke voor direct gebruik gereedhield. Stel je voor dat Peters inderdaad de trap afkwam en juist een bezem nodig had. De voetstappen kwamen lager en lager. De jongens hielden de adem in. Toen zuchtten ze tegelijkertijd van verlichting. Het was een mevrouw, die zonder op of om te kijken dadelijk het gebouw uitstapte.

,,Gelukkig," zei Joop. ,,Dat hebben we ook weer gehad."

,,Was jij dan bang?" vroeg Piet verbaasd.

,,Ja, jij zeker niet," zei Joop. ,,Jij stond ook te trillen op je benen."

,,Och, welnee, hoe kom je erbij," hield Piet zich groot.

,,Jongens, laten we nu in de lift gaan," zei Kees. ,,Straks komt er weer iemand naar beneden."

Dat voorstel vond algemene bijval. Ze wipten de lift binnen en zochten ieder een plaatsje op.

,,Zo, op welke etage willen de heren zijn?" vroeg Piet, die bij het schakelbord stond, vol branie

,,Wij willen graag naar de bovenste verdieping," antwoordde Kees voor de andere jongens.

„Komt in orde, meneer," zei Piet.

Hij drukte op de knop, waardoor de deuren dichtzoefden, en daarna op de knop voor de bovenste etage. Er begon iets te zoemen en toen suisden ze naar boven. „Tweede verdieping," zei Joop, die het lampje boven de deur in het oog hield, waarop telkens het nummer van de verdieping aangloeide. „Derde. . . vierde. . . negende," besloot hij tenslotte. De lift stopte.

„Negende verdieping," zei Piet. „Allemaal uitstappen."

Hij drukte weer op een knop en ratelend schoven de deuren open.

„Zullen we even op het dak gaan kijken?" stelde Ary voor, toen ze buiten stonden.

„Dat is best," vonden de andere jongens. Ze liepen weer een hal door en kwamen bij een deur, die toegang gaf tot een galerij, waar aan het eind een brandtrap was, die naar het dak voerde.

Piet opende de deur op een kier en gluurde om het hoekje. „Alles o.k. Niemand te zien," meldde hij.

Ze stapten de galerij op. Met Joop voorop klommen ze daarna achter elkaar de brandtrap op en stonden even later op het dak.

„Het waait hier behoorlijk," zei Kees.

„Ja, daar heb je beneden niet zo'n erg in," zei Piet eigenwijs.

Toen klonk er opeens ergens onder hen een doordringende gil.

„Wat was dat?" vroeg Joop verschrikt.

„Er gilde iemand," zei Ary. „Het kwam hier ergens van beneden."

„Misschien wel een vrouw, die ons gehoord heeft en die denkt, dat wij inbrekers zijn," zei Piet.

„Op klaarlichte dag zeker," spotte Ary.

„Nou, het zou toch kunnen," meende Piet. „Laten we maar gauw naar beneden gaan. Als het zo is, waarschuwt ze Peters misschien."

Ja, daar zat iets in. Zonder dralen klommen de jongens dus weer naar beneden en haastten zich naar de lift. Ze sprongen er bijna tegelijk in en juist wilde Piet de deuren sluiten, toen de deur aan de andere kant van de hal werd opengeworpen en er een man kwam aangerend. Bij het gezicht van de man kregen de jongens de schrik van hun leven. Hun harten klopten wild in hun keel, maar toen zagen ze opeens tot hun grote opluchting, dat de man zelfs in de verste verte niet op Peters leek. Het was kennelijk een bewoner van de bovenste galerij, die nogal haast had om beneden te komen en dus ook met de lift meewilde. Hij stevende namelijk recht op hen af en sprong naar binnen.

„Gaan jullie ook naar de onderste verdieping?" vroeg hij hijgend.

„Ja, meneer," zeiden de jongens.

„Prachtig," zei de man. „Laten we dan meteen gaan."

Piet drukte weer op de knoppen. De deuren gingen dicht, de lift zette zich in beweging.

„Zeg, wat zou er gebeuren, als je op alle knoppen tegelijk drukte?" vroeg Kees opeens.

„Niets, denk ik," zei Piet.

„Heb je het dan weleens geprobeerd?"

„Nee, maar dat kun je toch zo wel begrijpen."

„Nou, doe het eens voor de lol," zei Kees.

„Straks, als die meneer weg is," fluisterde Piet. Maar dat was niet naar de zin van Kees. Hij wilde het nu weten. En dus gaf hij Piet opeens een duw, waardoor deze zijn evenwicht verloor en met zijn volle gewicht tegen het schakelbord opbotste. De gevolgen waren buiten verwachting. Er klonk een enorm geknars en geschuur, gevolgd door een schok en nog een paar schokken en toen stond de

„Gaan jullie ook naar de onderste verdieping?" vroeg hij.

lift stil. Precies tussen twee verdiepingen in.

„Hela, wat gebeurt er?" riep de man opgewonden uit.

„Kees, wat doe je nou?" riep Piet geschrokken uit.

„Ik geloof, dat we stilstaan," zei Ary doodnuchter.

„Ja, dat heb ik ook in de gaten," zei de man. „Maar we zijn er toch nog niet?"

„Nee, meneer. We hangen precies tussen de vierde en de vijfde verdieping," zei Joop.

„Verdraaid nog aan toe," zei de man. „Hoe moet dat nu? Ik moet eruit."

„Ja, wij ook, meneer," zei Ary.

„Hoe komt dat ding nu opeens tot staan?" vroeg de man.

„Hij duwde me tegen het schakelbord, meneer," zei Piet en wees op Kees.

De man keek Kees vernietigend aan. „Ga eens opzij," zei hij toen tot Piet. Die stond zijn plaats bij het schakelbord af aan de man, die alle knoppen koortsachtig begon te bewerken.

„Geen beweging in te krijgen," constateerde hij na een tijdje. „Wat nu?"

„We zullen om hulp moeten roepen," zei Joop.

„Ben je mal, dan krijgen we Peters op ons dak," viel Piet heftig uit. Toen brak hij zijn zin haastig af en gluurde schuins naar de man. Daar had hij hen lelijk verraden.

Maar de man reageerde helemaal niet, noch op Piets woorden, noch op het voorstel van Joop. Blijkbaar stelde hij om de een of andere reden ook niet veel prijs op hulp van buiten af.

„Er is daar nog wel een stukje van de deuren van de vijfde verdieping te zien," wees Ary.

De man keek op. „Daar hebben we niets aan," zei hij. „Zelfs al zouden we ze open kunnen krijgen, dan kan er alleen maar een kat door."

„Laten we toch om hulp roepen," stelde Joop weer voor. „We kunnen hier toch niet tot sint-jutmis blijven zitten."

„Ach, er zal best een manier zijn om hier ongezien weer uit te komen," zei Piet.

„Zo is het," kwam de man hem te hulp. „We moeten alleen even goed nadenken." Ze zetten zich nu allemaal op de grond en begonnen te peinzen.

„Zeg, er zit hier een luik in de vloer," zei Kees opeens.

„Waar?" vroeg de man, terwijl hij opveerde.

„Hier," wees Kees.

De andere jongens kwamen nu ook naderbij. Ze schaarden zich allemaal om het luik, waarbij Kees op zijn hurken zat.

„Maak het eens open," zei de man.

Kees probeerde het. „Help eens een handje," vroeg hij, toen hij alleen geen beweging in het luik kon krijgen.

De jongens en de man kwamen te hulp en met vereende krachten wisten ze het luik van zijn plaats te krijgen. Er kwam een diep, donker gat te zien.

Piet kroop onwillekeurig een eindje achteruit.

„Laat me eens zien, of we daar iets aan hebben," zei de man.

„Ik denk het niet," zei Kees.

De jongens weken iets opzij om plaats te maken voor de man, die zich nu ook op zijn knieën liet zakken en over de rand gluurde.

„Het is wel een diepte," zei de man.

„Hoe diep denkt u dat het is, meneer?" vroeg Joop.

„Ik weet het niet," zei de man. „Je kan de bodem niet eens zien."

„Hebt u lucifers bij u?" vroeg Ary. „Dan kunt u er een brandend naar beneden gooien."

„Ja, die heb ik," zei de man. Hij haalde een doosje te voorschijn, streek een lucifer af en wierp die naar beneden. Gevijven keken ze het flakkerende vlam-

Zijn bewegingen werden bijna volkomen automatisch.

metje na. Maar voordat het op de grond was, was het al gedoofd.

„Probeert u het nog eens," zei Kees.

„Neemt u dan een stukje papier," raadde Ary aan. „Dat blijft langer branden."

„Ik heb nog wel een stukje papier," zei Kees en haalde een vodje uit zijn zak.

De man stak het aan en liet het toen de weg van de lucifer gaan. Ze konden het papiertje tot aan de bodem volgen.

„Nou, dat is te diep om te springen," zei Piet. „Mij niet gezien."

„We hoeven helemaal niet te springen," zei de man. „We kunnen ons aan de kabel naar beneden laten zakken."

„Ja, maar hoe wilt u bij die kabel komen?" vroeg Ary. „Die hangt helemaal daar."

„Och, als je hier aan de rand aan je handen gaat hangen en dan wat heen en weer schommelt, heb je die kabel zo te pakken," vond de man.

De jongens huiverden bij het idee alleen al.

„Nou, dan gaat u maar eerst," zei Ary. „Ik wil eerst weleens zien hoe u het doet."

„Nee, nee, eerst moet een van jullie gaan," zei de man. „Als die kabel jullie houdt, houdt hij mij waarschijnlijk ook wel."

„Ach, dat lukt toch niet," zei Joop, terwijl hij weer ging staan. „Die kabel is veel te vet om erlangs te klimmen. Laten we nou maar om hulp roepen."

De man richtte zich langzaam op. Er ging opeens een zekere dreiging van hem uit. „Er wordt hier helemaal niet om hulp geroepen," zei hij. „Jullie doen alleen maar wat ik zeg."

Toen zagen de jongens eensklaps, dat hij eigenlijk een heel gemeen gezicht had.

„Hhhhoe bedoelt u?" stamelde Piet.

„Ik bedoel wat ik zeg," zei de man. „Een van jullie gaat naar beneden om die kabel te proberen."

„Dat is gekkenwerk," zei Joop.

„Daar kunt u ons niet toe dwingen," zei Ary fel.

„O nee?" zei de man. „Dat zullen we dan weleens zien. En nu geen praatjes meer. Jij gaat naar beneden." Hij wees Ary aan.

„Ik denk er niet aan," zei deze.

„Je gaat," zei de man. „Anders. . ." Hij kwam dreigend op Ary af.

„Jò, doe nou toch wat die meneer zegt," riep Piet bevend over al zijn leden.

„Ga jij dan," zei Ary.

De man keerde zich nu tot Piet. „Dat is ook goed," zei hij. „Wie er gaat, kan me niet schelen. Als er maar iemand gaat. En denk erom dat je niemand waarschuwt als je beneden bent. Want dan komt een van je vrienden je achterna en dan niet langs de kabel." „Nou, vooruit," vervolgde hij toen tot Piet. „Probeer het maar eens."

„Ik. . . ik. . . durf niet," stamelde de ongelukkige Piet.

„Natuurlijk wel," zei de man. „Je wilt je vrienden toch niet laten zien, dat je bang bent?"

„Maar ik ben wél bang," zei Piet.

„Piet, je doet het niet, hoor. Hij kan ons toch niets doen," probeerde Ary zijn vriend moed in te spreken.

„O nee?" zei de man. „Dat zul je dan eens zien."

Hij sloeg plotseling zijn beide armen om Piet heen en probeerde hem naar het geopende luik te dragen.

„Niet doen," gilde Piet in doodsangst.

„Zul je dan doen wat ik zeg?" vroeg de man.

„Ja. . . ja. . . ik zal het doen," hijgde Piet.

„Dat dacht ik ook," zei de man en liet hem los.

„Er zit hier in het plafond ook nog een luik," riep Kees toen plotseling.

De man sprong op hem af. „Waar?" vroeg hij.

„Daar," wees Kees, terwijl hij achteruitweek.

„Ga daar allemaal bij die wand staan," beval de man. Hij wachtte totdat de jongens op de aangegeven plaats stonden. Toen ging hij op zijn tenen staan om met zijn handen bij het luik te kunnen komen.

„Dat dacht ik wel," mompelde hij toen, terwijl hij zijn handen weer liet zakken. „Dat is alleen van buiten af open te maken." Even stond hij in gedachten. „Nou ja, dat maakt de zaken voor jou wel wat eenvoudiger," richtte hij zich tot Piet. „Je hoeft nu niet helemaal naar beneden. In plaats daarvan klim je straks langs de kabel omhoog, totdat je op het dak van de lift kan kruipen. Dan maak je het luik open en dan is het voor mij een koud kunstje om de deuren daar open te krijgen. En als jij goed meewerkt en zij daar zich goed gedragen, mogen jullie ook langs die weg ontsnappen."

„Ja maar. . ." begon Piet.

„Je doet alleen wat ik zeg," zei de man. „Kom hier."

„En jullie blijven daar staan," zei hij scherp tegen de andere jongens. „Of wacht even. Dat is nog beter. Draai je gezicht naar de wand. En vlug een beetje."

De jongens keerden zich schoorvoetend om.

„Zo, en nu kom jij hier," beval de man Piet.

Bevend van ellende stapte Piet naar voren. „Ik durf niet, meneer," zei hij. „Ik ben bang dat ik naar beneden val."

„Je moet je niet als een juffershondje gedragen," zei de man. „Ben jij nou een Hollandse jongen? Je valt niet. Ik help je. En als je toch valt, is dat je eigen stomme schuld. Nou, vooruit, ga op je buik liggen."

Sidderend gehoorzaamde Piet aan het bevel.

Vervolg op bladzij 18

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

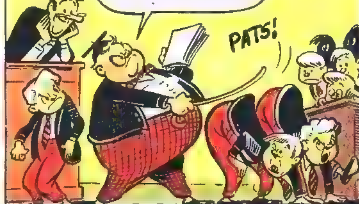

BILLIE GAAT ALS ONZE AF-GEVAAR-DIGDE NAAR DE TV-QUIZ!
ALS DAT MAAR GOED GAAT!

BILLIE WAS ZO KNAP DAT MENEER KWEL HEM AANSTELDE ALS ASSISTENT-LERAAR.
SUFFERDS, HOE KUNNEN JULLIE ZULKE ONZIN NEERSCHRIJVEN!
PATS!

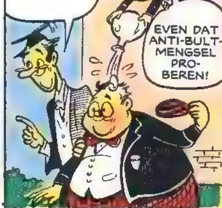

DE JONGENS KREGEN EEN GROTE HEKEL AAN BILLIE!
BOE!
NET GOED!
PING!
ALGEBRA

WE MOETEN ZORGEN DAT BILLIE DIE BULT OP ZIJN HOOFD KWIJTRAAKT!
JA, MAAR HOE FIKSEN WE DAT?

WE ZULLEN HET HEM ZELF VRAGEN! HIER, PLAK DAT EI OP JE HOOFD!
DAAR KOMT 'IE!
KEUKEN

KEES HEEFT EEN BULT OP ZIJN HOOFD. KUN JIJ DAAR IETS AAN DOEN?
NATUURLIJK! IK WEET ALLES! IK BEN EEN GENIE!

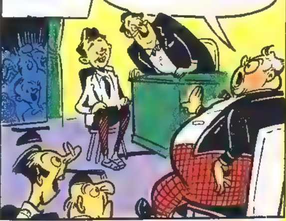

JE NEEMT EEN BEETJE CHLOOR-CARBOLIDE EN WAT JODIUM...

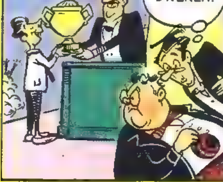

KOM, BILLIE, HET IS TIJD OM NAAR DE STUDIO TE GAAN!
EVEN DAT ANTI-BULT-MENGSEL PROBEREN!

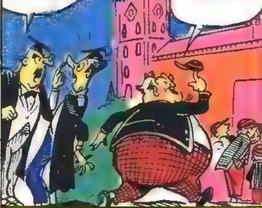

IN DE STUDIO...
NU BEGINT DE STRIJD TUSSEN BILLIE TURF VAN DE JONGENSSCHOOL EN EDDIE EIHOOFD UIT SNOBVELD!
EDDIE KAN WEL INPAKKEN!
QUIZ-LEIDER
BILLIE WINT VAST!

MAAR OPEENS BEGON HET ANTI-BULT-MENGSEL TE WERKEN.
EN BILLIES BULT VERDWEEN SNEL!

STAND
E.EIHOOFD: 50
B.TURF: 49
JE LAATSTE VRAAG IS TWEE PUNTEN WAARD! ALS JE DIE BEHAALT, HEB JE GEWONNEN! HOE VER IS HET HIERVANDAAN NAAR JUPITER?
?

OP DAT MOMENT WAS BILLIES BULT GEHEEL VERDWENEN!
HOE MOET IK DAT WETEN? IK BEN NOG NOOIT OP JUPITER GEWEEST!

DOOR DIT DOMME ANTWOORD HEEFT DE SCHOOL VAN MENEER KWEL VERLOREN!
GROTE GRIEZELS! BILLIES KENNISBULT IS VERDWENEN!

HET IS JOUW SCHULD DAT WE VERLOREN HEBBEN! BILLIE IS EEN EZEL!
WAT MAAKT HET ALLEMAAL UIT? DE JONGENS ZIJN BLIJ DAT IK ER WEER BEN! LET MAAR EENS OP!

LELIJKE SUFFERD! DOOR JOUW SCHULD GAAT DIE VRIJE DAG ONZE NEUS VOORBIJ!
TV-QUIZ DE WINNENDE SCHOOL MAG EEN DAG GRATIS NAAR ZEE
HELP! AU!

Avontuur in een lift

Vervolg van bladzij 15

„Goed zo," zei de man. „Laat nu je benen maar over de rand zakken."

Piet deed wat hem bevolen werd.

„Ja, ja, verder maar," zei de man. „Hoe vlugger je opschiet, hoe vlugger het achter de rug is. Ik houd je handen wel vast."

Langzaam maar zeker liet Piet zich nu door het luik zakken.

Ary probeerde door over zijn schouder te gluren iets van wat achter hen gebeurde te zien.

De man had het dadelijk in de gaten. „Gezicht tegen de muur houden," beval hij scherp. „Anders laat ik jullie vriend los en wat er dan gebeurt hoef ik je wel niet te vertellen.

Zo, en nu opletten, jij," ging hij verder tegen Piet. „Ik ga je nu heen en weer zwaaien. Zorg dat je de kabel tussen je voeten te pakken krijgt."

„Jjjja, meneer," klonk de stem van Piet vanuit het luik. Hij hing nu met zijn hele gewicht aan de handen van de man en was volkomen aan diens genade overgelaten. Hij durfde noch om zich heen, noch naar beneden te kijken en hield zijn ogen stijf gesloten. Maar zelfs dat was hem niet gegund.

„Ogen openhouden," beval de man. „Hoe wil je anders de kabel kunnen zien?"

„Jjija, meneer," zei Piet weer en deed zijn ogen open. Toen voelde hij hoe de man hem heen en weer begon te zwaaien.

„Ja, nu je voet achter de kabel haken," zei de man. „Sufferd, je laat hem glippen," schold hij toen.

„Mijn voet schoot weg, meneer," zei Piet mat. „De kabel is zo vet."

„Je kletst," zei de man. „Vooruit, we proberen het nog eens. Haak vast je voeten," beval hij toen weer.

Nu lukte het Piet zijn schoenen om de kabel geklemd te krijgen.

„Goed zo," prees de man. „En nu vasthouden, hoor."

„Ja, meneer," beloofde Piet benauwd.

„Prachtig en nu opletten. Ik ga je rechterhand loslaten en nu ga jij proberen met die hand de kabel te grijpen. Heb je het begrepen?"

„Jjjja, meneer."

„Goed. Daar gaat ie. Doe je best," zei

de man en liet Piets hand los. Met zijn beide handen had hij nu Piets linkerhand vast en hij keek geconcentreerd toe naar diens verrichtingen.

Ary zag het vanuit een ooghoek en even kwam de gedachte in hem op zich onverhoeds op die akelige kerel te werpen. Maar de gedachte aan Piet, die daar boven een afgrond zweefde, liet hem zijn plan snel doen varen.

„Je moet je met je voeten ook optrekken," zei de man. Het scheen Piet dus niet erg te lukken de kabel ook met zijn hand te pakken te krijgen.

„Ja, ja, goed zo. Ja, nog even. Ja. . . Heb je hem?"

„Ja, meneer," zei Piet en hij zuchtte van inspanning. Het zweet stroomde hem tappelings van het gezicht. En even had hij een gevoel van triomf, dat de zaak hem tot dusver gelukt was.

„Prachtig," zei de man. „Nu je andere hand overbrengen." Hij liet Piets linkerhand los.

„Ik glij weg." klonk toen Piets stem gillend.

„Vasthouden. Vasthouden," schreeuwde de man.

Er klonk een schurend geluid, toen werd het eensklaps stil. Een stilte die overging in een zacht gejammer van Piet.

„Ja, rustig maar," zei de man. „Rustig. Rust maar even uit. Er is niets gebeurd."

Ary en de andere jongens knarsetandden van woede. Dat ze nu nota bene maar niets konden doen om hun vriend te helpen in zijn benarde positie.

„Gaat het al weer een beetje?" vroeg de man nu.

Piet knikte. Hij had opgehouden te jammeren.

„Goed. Probeer dan nu naar boven te klimmen." Piet probeerde het. Langzaam maar zeker vorderde hij op zijn weg naar omhoog. En na verloop van tijd verminderde zelfs zijn angst. Hij was nu opzij van de lift gekomen, maar daar was de kabel weer zo vet, dat hij plots weer een stuk teruggleed en opeens was het alsof al zijn kracht hem verliet.

„Ik kan niet meer," gilde hij uit. „Ik glij weg. Ik ben moe. Ik laat me vallen."

„Piet," gilden de jongens in de lift verschrikt.

„Meneer, laat mij hem gaan helpen," bood Ary aan. Smekend bijna.

„Niets ervan," zei de man. „Jij bent me te bijdehand."

„Straks valt hij," zei Ary weer.

„Dat zou me spijten," zei de man koud.

„Ik hou het niet meer. Ik hou het niet meer," jammerde Piet.

„Stel je niet zo aan," zei de man ruw. „Als je je nu laat vallen, is dat je eigen schuld. Je moet alleen maar proberen kalm te blijven."

Ary kon het nu niet langer meer verdragen. Hij keerde zich om, liep naar het luik en liet zich erbij op zijn knieën vallen.

„Daar blijven," beval de man.

Maar Ary trok zich er niets van aan.

„Kalm blijven, Piet," riep hij in het luikgat. „Rustig ademhalen. Heel rustig ademhalen. En verder aan niets denken. Probeer je het?"

„Ik zal het proberen," kwam Piets stem heel zacht.

„Denk erom, als jij valt, gaat hij er ook aan," zei Ary wraakzuchtig.

„Ik ben zo verschrikkelijk moe," zei Piet.

„Dat begrijp ik," zei Ary. „Maar je moet boven op die lift zien te komen, Piet. Dat moet. En je komt er. Als je het maar kalm aan doet."

„Ik geloof dat het nu wel weer gaat," zei Piet.

„Goed. Probeer het dan maar weer. En rustig aan," waarschuwde Ary zijn vriend. Je bent nu al zo ver, dat het je moet lukken."

„Ja," knikte Piet en hij vergat dat zijn vriend dat niet kon zien.

Maar Ary zag in ieder geval aan het bewegen van de kabel, dat Piet weer aan het klimmen was. En inderdaad was deze aan een van de moeilijkste ogenblikken van zijn leven begonnen. Terwijl hij weinig of geen kracht meer over had

worstelde hij zich aan de kabel omhoog.

Linkerhand omhoog, benen optrekken, steunen, rechterhand omhoog. Centimeter voor centimeter kwam hij vooruit. Toen gleden plotseling zijn handen weer weg. Met de laatste kracht, die hij over had, perste hij de kabel tussen zijn voeten en kwam tot stilstand. Even uitblazen en opnieuw beginnen maar weer. Zijn bewegingen werden bijna volkomen automatisch. Handen op, benen optrekken, handen op. . .

Nog tien centimeter. . . Nog vijf. . . Eindelijk kon hij met één hand de bovenkant van de lift vastgrijpen. Maar ook daar was het zo vet, dat zijn vingers weggleden. Even zag het ernaar uit, dat hij naar beneden zou storten. Hij uitte een schelle kreet van schrik.

Toen kreeg zijn graaiende hand de kabel weer te pakken en wist hij zich voor een val te behoeden.

„Wat was er, Piet?" kwam Ary's stem geschrokken.

„Niets," zei Piet. Hij probeerde weer op adem te komen en het kloppen van zijn hart te bedwingen. Toen werkte hij zich wat verder omhoog. Zijn beide schouders staken nu boven de lift uit. Met zijn ogen probeerde Piet de duisternis te doorboren om een houvast op het liftdak te onderscheiden. Zijn blik vond een metalen stang, die vlak langs de zijkant liep.

Hij concentreerde zich nu geheel op het overbrengen van zijn handen. Zachtjes, in zichzelf, telde hij tot drie. Hij klemde de kabel nog steviger tussen zijn benen. En bij de derde tel liet hij de kabel met beide handen los en greep de stang. Een zucht van verlichting ontsnapte hem, toen hij voelde hoe zijn vingers zich om het koele metaal sloten. Hij liet zijn benen nu van de kabel glijden, zocht met een voet steun tegen de zijwand en werkte zich, toen hij die gevonden had, op het dak van de lift. Stijf drukte hij zich tegen het dak aan. Het hinderde hem niet, dat zijn gezicht in een dikke laag vet terechtkwam. Wild ging zijn hart tekeer.

„Ben je er, Piet?" klonk toen de stem van Ary.

„Ja," zei hij, nauwelijks in staat te antwoorden.

„Maak open dat luik dan," beval de man.

Het drong nauwelijks tot Piet door. Hij had de laatste minuten niet eens meer aan die kerel gedacht.

„Nou, vooruit, maak open," snauwde de man weer.

Langzaam drong het tot Piet door waarom hij het dak beklommen had. Verwezen schudde hij het hoofd. Toen probeerde hij zich op te richten. Op handen en voeten kroop hij nu het dak af op zoek naar het luik. Eerst zag hij het bijna over het hoofd, toen had hij het gevonden. Het sloot met twee vleugelmoeren. Hij draaide de moeren los, maar had geen kracht meer het luik te openen. „Het is los," zei hij met zwakke stem.

„Prachtig," zei de man, die het toch verstaan had. „Ga weer bij de muur staan," beval hij Ary. Ary gehoorzaamde. Toen sprong de man op en wipte het luik omhoog. Al springend en duwend wist hij het van zijn plaats te krijgen. Tenslotte was de opening vrij. Hij sprong nu voor de laatste maal op en haakte zijn vingers aan de rand. Ary zag het en meteen wist hij, wat er gedaan moest worden.

„Trap hem op zijn vingers, Piet," gilde hij. „Trap hem op zijn vingers."

Vaag drong het tot Piet door. Toen maakte zijn moeheid plotseling plaats voor een vreselijke woede op de man, die hem zo'n verschrikkelijke angst had laten doorstaan. Hij sprong overeind en begon in het wilde weg op die twee handen te trappen. De man uitte een kreet van pijn en liet zich weer in de lift vallen. Daar sprongen Ary, Kees en Joop hem dadelijk op de huid en hielden hem tegen de vloer gedrukt in bedwang.

„Ga Peters waarschuwen, Piet," gilde Ary. Maar dat had Piet al lang begrepen. Hij had de deuren al opengekregen en was al onderweg naar beneden.

Peters wist niet wat hem overkwam, toen Piet, zwart van het vet en volkomen uitgeput, zijn hokje binnenwankelde.

„De lift, politie," stamelde Piet en zakte in elkaar.

Peters sprong op, greep de telefoon en belde de politie. Daarna snelde hij de hal in. Een blik op het lampje boven de liftingang vertelde hem, dat de lift zich tussen de vierde en de vijfde verdieping bevond.

Hij rende de trap op en trof onze vrienden nog steeds in de lift boven op de man zittend aan.

Toen kwam de politie. Twee agenten daalden door het luik af in de lift en deden de man handboeien om. Nog twee andere agenten hielpen om de man uit de lift te krijgen. Toen konden ook de jongens deze verlaten.

Beneden in de portiersloge moesten de jongens alles vertellen, wat er gebeurd was. Ja, gelukkig was Piet ook weer wat op verhaal gekomen.

„Wat hij op zijn kerfstok heeft, weet ik niet, maar hij heeft in ieder geval iets misdaan," besloot Ary zijn verhaal.

„Dat zoeken we dan op het bureau wel uit," zei een van de agenten.

Toen kwam er een luid jammerende dame de trap afgerend.

„Ik ben bestolen," riep ze uit. „Ik ben beroofd."

Eensklaps viel haar blik op de man.

„Daar zit hij. Hij heeft het gedaan," riep ze.

„Prachtig, dame," zei een agent. „Dat weten we dan ook weer. Gaat u maar meteen mee naar het bureau. En gaan jullie ook maar mee," zei hij tegen de jongens. „Dan brengen we jullie even thuis."

Zo gebeurde het.

De volgende dag moesten de jongens op het bureau komen om alles nog eens haarfijn uit de doeken te doen.

Daar kregen ze een berisping voor hun liftje piepen, maar Piet kreeg een geweldige pluim voor zijn moedig gedrag.

„Och. . . och. . ." stamelde hij verlegen.

„Ja, Piet," zei Ary. „Je hebt meer moed dan wij ooit gedacht hadden."

En dat was de grootste pluim die Piet kon krijgen.

En nooit, nooit hebben de jongens meer liftje gepiept.

„Prachtig, dame," zei een agent. „Dat weten we dan ook weer!"

De schat van Chaparral

David Dixon en Ralph Thompson, beiden van de Daily Chronicle, zijn met hun vriend Vlasto en de fotograaf Harkness in Mexico om iets te weten te komen over een zekere Chaparral, die daar een hele Indianenstam in zijn macht heeft en een schat verborgen houdt. En er is iemand, die Chaparral uitbuit. De Ragebol ontmoet een opdringerige heer, Carlos Diaz, die hij even later in de trein weer tegenkomt. Dan ontspoort de trein. De passagiers worden door rovers overvallen, maar de leider van de bende, Porfirio, blijkt een kennis van Vlasto te zijn. Tijdens de tocht naar Porfirio's haciënda valt de Ragebol van zijn paard en blijft alleen achter. Hij wordt door Indianen verzorgd en meegenomen naar het dal van de paddestoelengod. Daar ziet hij Chaparral. Later komt ook Vlasto in het dal aan. Het gerucht gaat dat Chaparral een schat onder de Indianen zal verdelen. Intussen ontmoeten Dixon, Harkness, Porfirio en Lorenzo enige mannen van een Amerikaanse televisiemaatschappij. Dixon gaat als verstekeling mee in hun wagen. Intussen worden de Indianen door Chaparral opgezweept.

SLOT

Waar zou Juarez toch gebleven zijn? Dat is nog het enige lichtpuntje. Hij schijnt tenminste ontkomen te zijn."

„Ik denk niet dat hij veel doen kan," zei de Ragebol, terwijl hij zijn hoofd ophief om te zien wat er gebeurde.

„Ik dacht zoëven dat ik een auto of iets dergelijks hoorde. Maar dat kan natuurlijk niet!"

Van verderop in het ravijn hoorden ze echter onmiskenbaar het geluid van een motor. Weldra werd dat evenwel weer overstemd door de steeds luider wordende stemmen van de Indianen, die in antwoord op de fanatieke uitingen van Chaparral opnieuw begonnen te schreeuwen.

„Nu is het volle maan," sprak hij. „Nu is het plechtige ogenblik gekomen, waarop de schat van de paddestoelengod zal worden geopenbaard."

„De schat! De schat!" schreeuwde de menigte. „Geef ons de schat!"

„Jullie krijgen de schat," beloofde Chaparral. „Iedere man van jullie zal een stukje van de schat krijgen en daarmee zullen wij grote macht verkrijgen. Met deze schat zullen we naar het land van de yankees marcheren, naar het land, dat eens aan onze voorvaderen heeft toebehoord. Met deze schat zullen wij het land weer terugnemen, dat ons rechtens toekomt. En met dat land zullen we een beter leven krijgen, een heerlijk leven, mooier dan één van jullie ooit gekend heeft! Een mooier leven dan er ooit geweest is sinds de regering van de grote Montezuma!"

„Geef ons de schat! Dood de vijanden en geef ons de schat!" brulde de bezeten troep.

De voorste Indianen waren inmiddels zo dichtbij gekomen, dat de Ragebol het geritsel van hun kleren en het geschuifel van hun voeten kon horen. De aanwezigheid van al deze woeste, halfverdoofde mensen begon hem hoe langer hoe meer te benauwen.

„O, mijn dappere krijgers!" riep Chaparral. „Bereid u voor op grote daden van moed. Noordwaarts moeten wij marcheren, een mars die twee dagen zal duren.

Maar door de macht van de paddestoelengod. . ."

„De machtigste aller goden!" antwoordden de Indianen.

„Door de macht van de paddestoelengod, die heldenmoed in jullie aderen zal brengen, zullen jullie alles opzijvegen, wat jullie in de weg staat, want de schat die ik jullie zal geven, kan geen mens weerstaan."

„Hij is krankzinnig!" zei Vlasto.

De Ragebol kon van afschuw en verbijstering geen woord uitbrengen. Opnieuw werd hij afgeleid door het geluid van een motor, dat steeds dichterbij kwam, en zijn hart begon sneller te kloppen. Hij probeerde op zijn ellebogen te gaan liggen, maar een van de Indiaanse oppassers gaf hem brutaal een klap in het gezicht, zodat hij met een plof terugviel. Het bloed stroomde langs zijn wang.

Nu had ook Da Soto het voertuig gehoord. Hij luisterde opmerkzaam. Flauwtjes kon hij in het stralende maanlicht een paar koplampen zien, boven in het ravijn.

Da Soto keerde zich om en zei iets tegen Chaparral. Ofschoon de Ragebol zijn woorden niet kon verstaan, kon hij uit de triomfantelijke toon wel opmaken, dat zijn hoop tevergeefs was geweest.

„Luister, mijn volk!" riep Chaparral. „Er komt nóg een schat! Dat is de machtigste ter wereld. En daarmee zullen we opmarcheren om te krijgen wat ons door onze geboorte toekomt. Opzij, opzij!"

De Indianen gingen gehoorzaam opzij voor de naderende vrachtauto. Maar ook als Chaparral daartoe niet het bevel had gegeven, waren ze wel genoodzaakt geweest om uit te wijken. Want de vrachtauto kwam als een razende naar beneden rijden. Op een verontrustende manier slingerde het voertuig heen en weer. Onrustig schreeuwend gingen de Indianen angstig opzij, terwijl ze elkaar duwden en wegdrongen in hun pogingen om het schrikaanjagende voertuig te vermijden.

Voor de paddestoelengod stonden Chaparral en Da Soto op boze toon met elkaar te praten. Vlasto en de Ragebol maakten hieruit op dat er iets mis was gegaan. Met donderend geraas kwam de vrachtauto de steile helling afstormen.

In panische schrik vlogen de helpers van Chaparral tenslotte gillend uiteen. Chaparral en Da Soto bleven nog steeds staan. Woedend schreeuwden ze tegen elkaar en maakten onophoudelijk driftige gebaren.

Machteloos als ze waren, lagen Vlasto en de Ragebol zich een paar meter verderop gespannen af te vragen, wat er toch wel gebeurde. Zij veronderstelden dat de vrachtauto onbestuurbaar was en dat was in werkelijkheid ook het geval. Met brullende motor kwam het voertuig steeds dichterbij. Tenslotte botste het met een klap, die tot in de wijde omtrek te horen was, tegen de trap die naar de paddestoelengod leidde.

Het volgende ogenblik klonk er een afschuwelijke ontploffing, die gepaard ging met een enorme steekvlam. De Ragebol kon de luchtdruk boven zich voelen. Rotsblokken, stukken metaal en granaatscherven vlogen in het rond.

De Ragebol slaakte een zucht van verlichting. Het was hun geluk dat hij en Vlasto plat op de grond hadden gelegen. Anders zouden ze beiden door de ontploffing ongetwijfeld in stukken zijn gescheurd. Wanhopig probeerde het tweetal overeind te komen. Ze zagen een grote ravage. Wrakstukken lagen overal verspreid. Wat eens een vrachtauto geweest was, lag nu verwrongen en verkreukeld onder aan de trap. Felle vlammen kwamen uit de overblijfselen. In de rook van de ontploffing zagen ze Chaparral en Da Soto doelloos heen en weer lopen.

Op dat ogenblik kreeg de Ragebol een onmenselijk grote schaduw in het oog, die met toenemende snelheid uit de richting van de hoge rotsen achter hem naar beneden kwam schuiven. Eerst begreep hij niet, wat dat kon zijn, maar toen het tot hem doordrong, stond zijn hart stil van schrik.

„Vlasto! Rol jezelf opzij! De paddestoelengod valt om!" stootte hij met moeite uit. Meteen voegde hij de daad bij het woord. En hoe onhandig het ook ging, hij wist op het laatste moment buiten het bereik van het beeld te komen. De stomverbaasde Vlasto volgde zijn voorbeeld nog net op tijd.

De ontploffing had klaarblijkelijk het voetstuk van de reuzenpaddestoel verbrijzeld. Met grote snelheid kwam het kolossale stenen beeld krakend naar beneden als een reusachtige boom, die was omgehakt. Da Soto en Chaparral stonden er precies onder.

Te laat beseften zij wat er gebeurde. Te laat probeerden zij opzij te springen. In hun paniek liepen ze de verkeerde kant op. Van afschuw vervuld zagen de Ragebol en Vlasto de enorme stenen massa boven op de beide mannen neersmakken.

Nog maar amper bekomen van de schrik, hoorde de Ragebol voetstappen, die in zijn richting kwamen. Hij werd ruw beetgepakt. Even dacht hij dat de

Het volgende ogenblik klonk er een afschuwelijke ontploffing.

Indianen de dood van Chaparral wilden wreken door hem en Vlasto aan het mes te rijgen. Eindelijk drong het tot hem door dat er iemand bezig was om de touwen, waarmee hij was vastgebonden, door te snijden. Toen hij de ogen opsloeg, zag hij Juarez, die over hem heen gebogen stond.

„Señor? Bent u gewond?" vroeg de jonge Indiaan. Zonder op antwoord te wachten liep hij naar Vlasto om diens touwen ook los te maken.

De Ragebol en Vlasto krabbelden dankbaar overeind en wreven over hun pijnlijke polsen. Ze waren nog helemaal van de kaart door wat er gebeurd was.

„Ze zijn dood," zei Juarez. „Da Soto en Chaparral, allebei. Die slechte mannen zijn gedood door hun eigen slechte god!"

„Ragebol! Vlasto!" klonk er ineens een stem ergens achter de wrakstukken van de auto. „Zijn jullie daar?"

„Dixon!" riep de Ragebol uit, die zijn ogen haast niet kon geloven. Het volgende ogenblik schudde hij David Dixon de hand, die, nog wel een beetje beverig, de stenen trap was opgekomen.

„Goddank dat jullie niets is overkomen!" zei Dixon. Onstuimig sloeg hij zijn armen om Vlasto en de Ragebol heen.

„Maar hoe ben jij hier gekomen? Zat je in die auto?"

„Een paar minuten geleden nog wel, ja. Ik heb heel wat te vertellen en ik vermoed dat jullie ook wel heel wat hebben meegemaakt. Ik kwam een man tegen die Noakes heette en die beweerde dat hij bij de televisie werkte als commentator. Ik stelde hem een paar vragen over de paddestoelengod en daar werd hij blijkbaar onrustig van. Hij maakte onze wagen onklaar door de ontsteking eruit te halen. Bij gebrek aan beter ging ik stiekem achter in hun vrachtauto mee liften. Die zat vol zelfgemaakte bommen. Ze ontdekten me juist toen ze het ravijn in reden. We raakten onderweg in de auto slaags en toen ik besefte, dat de remmen niet meer werkten, ben ik eruit gesprongen. Ik voel me net alsof er een paard op me heeft staan dansen. . ."

„Wat is er met die Noakes gebeurd?"

„Hij moet bij de ontploffing zijn omgekomen. De chauffeur ook. De vent met wie ik ruzie had, is er op hetzelfde ogenblik uitgesprongen als ik. Hij ligt verderop in het ravijn met een gebroken schouder."

Juarez had nieuwsgierig, maar ongeduldig staan luisteren en nam nu het woord.

„Ik moet onmiddellijk met mijn mensen praten," zei hij. „Ze hebben nu geen leider meer."

Lenig sprong hij op het vernielde voetstuk van de paddestoelengod.

Half versuft stonden de Indianen te kijken, helemaal overweldigd als ze waren door de gebeurtenissen van de laatste paar minuten.

Kalm stak Juarez de hand op ten teken dat hij hen wilde toespreken. „Luister, mijn volk," zei hij op vertrouwelijke toon.

„Gij zijt bedrogen. Voor uw eigen ogen is het bedrog aan het licht gekomen. Chaparral, die beweerde almachtig te zijn, is dood. De paddestoelengod is vernield."

Een luid geklaag barstte los onder de menigte. Een geschreeuw, niet van triomf deze keer, maar van wanhoop.

„Chaparral was een slechte man," vervolgde Juarez. „Daarom is hij nu dood! Neergeveld door een hogere macht dan de paddestoelengod. Een hogere macht, die niet wilde dat jullie in gevaar werden gebracht en verkeerde dingen zouden gaan doen."

„Aiee!" In koor slaakten de Indianen een diepe zucht. Net, dacht de Ragebol, alsof ze ontwaakten uit een nachtmerrie en nu dankbaar tot de ontdekking kwamen dat het maar een droom was.

Terwijl Dixon en de Ragebol toekeken hoe Juarez, de jonge Indiaan, het bevel over de verbijsterde menigte op zich nam, verschenen er weer koplampen boven aan het ravijn.

„Hee," zei Dixon, „alweer een auto? Wie kan dat in vredesnaam zijn?"

„Twee auto's," antwoordde de Ragebol, die ingespannen tuurde.

„Drie," merkte Vlasto op toen er nog een voertuig in zicht kwam.

Langzaam kwam de rij auto's dichterbij over het ruwe pad dat door het ravijn liep.

„Verdraaid, het zijn legerwagens!" riep de Ragebol uit.

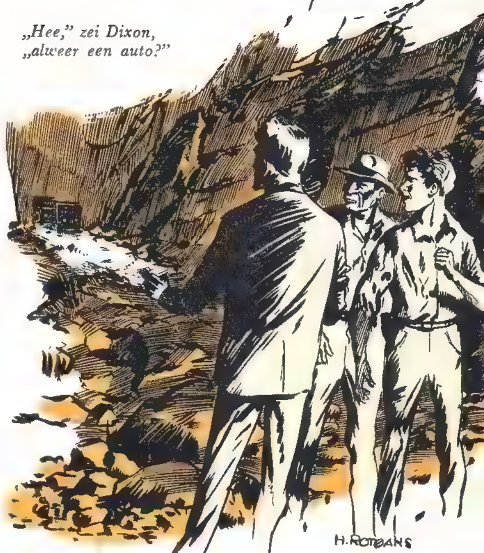
„Twee ervan zijn inderdaad legerwagens," zei Dixon.

„Maar de middelste is een gewone auto. Het is de onze! Het zijn George Harkness en Porfirio! Ze hebben de motor zeker weer aan het draaien gekregen!"

Na een paar minuten kwamen de wagens tot stilstand, niet ver van de resten

In hun paniek liepen ze de verkeerde kant op. . .

„Hee," zei Dixon, „alweer een auto?"

van de paddestoelengod. Zwijgend keken de Indianen toe. Dixon en de anderen snelden naar de auto's. Uit de voorste legerwagen sprong een kwieke gestalte.

De Ragebol bleef stomverbaasd staan, toen hij zag wie het was. „Diaz!" riep hij uit.

„Kapitein Carlos Diaz van het Mexicaanse leger, tot uw dienst, señor Thompson."

Diaz maakte een beleefde buiging en stak zijn hand uit.

HOOFDSTUK XX

Het dreigende onheil afgewend

Toen de dag aanbrak over de woeste heuvels en de tropische zon een zwak, roodachtig licht over de doodstille mesa wierp, zat er rond een kampvuur een vreemde verzameling mannen, terwijl een afdeling Mexicaanse soldaten eten kookte. Door het ravijn sjokten de laatste groepjes neerslachtige Indianen weg met hun ezeltjes.

„Met die mensen heb ik het meeste medelijden," mompelde Dixon, die dankbaar een kroes dampende koffie van een van de soldaten aannam. „Ze dachten dat ze een wonderlijk mooi, nieuw leven tegemoetgingen, dat de schat van de paddestoelengod op een wonderbaarlijke wijze hun armoede in rijkdom zou doen veranderen."

„Ik heb ook medelijden met hen, señor," zei Diaz ernstig. „Omdat het Mexicaanse leger erop voorbereid was geweld tegen hen te gebruiken, moet u niet denken dat wij niet begaan zijn met het lot van de ongelukkige stakkers, die de dupe van een gewetenloze avonturier zijn geworden. Hoe dan ook, alleen door hard werken zullen ze hun lot kunnen verbeteren. Door harde arbeid en door de verbeteringen die ons land wil aanbrengen."

„Ze zijn net op tijd behoed voor de dwaasheden van die krankzinnige Chaparral," merkte Vlasto op. „Ik heb altijd wel vermoed dat er iets ernstigs gaande was, maar in mijn stoutste dromen had ik me niet kunnen voorstellen, dat het zo iets fantastisch zou zijn."

„Er zijn helaas maar al te veel slechte mensen op de wereld," zei Diaz. „Mensen in wier kraam het eenvoudig niet te pas komt, dat er vrede heerst op aarde. Ze willen zich zelfs in de meest afgelegen uithoeken van de wereld laten gelden. Kijk maar eens naar wat er gebeurd is op Cuba en in Kongo. En nu hoopten ze hier weer moeilijkheden te ontketenen. Het lot van de Indianen, die zij als hun werktuigen gebruikten, liet hen onverschillig, zolang hun opzet maar slaagde! Waar zouden ze ooit een betere gelegenheid krijgen om moeilijkheden te veroorzaken dan op de grens tussen Mexico en Amerika, op een ogenblik dat de Verenigde Naties in vergadering bijeen waren en dat de president van de Verenigde Staten op het punt stond om een bezoek aan Texas te brengen? Denk u eens in, wat een ellende ervan gekomen zou zijn, als de Amerikaanse grenswachten genoodzaakt waren geweest op een troep verdoofde Indianen te schieten! Wat zou dat een mooie propaganda hebben opgeleverd tegen Amerika!"

„Ja," stemde Dixon toe, „Chaparral kwam Da Soto en zijn kliek natuurlijk uitstekend van pas."

Diaz schudde zijn hoofd.

„Nee, señor. Zelfs dat is niet helemaal juist. Ook Da Soto was maar een pion. Hij was net zo fanatiek als Chaparral. Het waren andere, onzichtbare machten, die in werkelijkheid aan de touwtjes trokken. Kwade machten, die achter de schermen blijven en waarvoor wij altijd op onze hoede moeten zijn. Wat Noakes en zijn bende betreft, dat waren alleen maar gehuurde bandieten, die voor geld alles zouden doen. Zelfs als ze daarmee de belangen van hun eigen land schade zouden kunnen berokkenen. Noakes was een oproerkraaier, die een wrok had tegen Amerika. Maar hij zou nooit iets hebben ondernomen, als hij niet goed voor zijn moeite werd betaald."

„Ik moet toegeven, kapitein Diaz," zei de Ragebol nu, „dat ik in het begin dacht, dat u zelf niet veel goeds van plan was. Vooral toen u zich zo geheimzinnig gedroeg in de trein!"

„Ik bied u mijn verontschuldigingen aan, indien ik u bang heb gemaakt, señor!" glimlachte Diaz. „Maar zoals u nu wel zult begrijpen, had ik gegronde redenen om me zo te gedragen. Maar ik zal blij wezen, als ik mijn uniform weer aan mag trekken. Ik houd niet van dit melodramatische gedoe! Als de opmars van Chaparral was gelukt, zou dat mogelijk internationale gevolgen hebben gehad. Daarom werd het Mexicaanse leger erbij geroepen en moest ik voor een poosje detective spelen!"

„Iedereen is blij," merkte Juarez op, die bij het vuur gehurkt zat. „De kapitein heeft zijn plicht gedaan en de journalisten hebben hun verhaal voor de krant!"

„Vinden ze dit zelfs in Fleet Street sensationeel genoeg?" vroeg Diaz, terwijl hij een teug van zijn koffie nam.

„Nou en of," zei Dixon. „Zodra we bij een telegraafkantoor komen, gaan we ons verhaal spuien."

„De jongste bedienden zullen zich daargінds het vuur uit de sloffen moeten lopen," grinnikte de Ragebol.

„Jammer dat ik geen foto heb kunnen maken toen die paddestoelengod naar beneden tuimelde," bromde Harkness. „Ik heb ook nooit eens geluk."

„Ach," zuchtte Porfirio, die ongewoon zwijgzaam was geweest, misschien door de aanwezigheid van de mannen van het Mexicaanse leger, „ik ook niet, señor. Als ik denk aan al die prachtige wapens die daar nu ongebruikt in de grot liggen, kan ik wel huilen. Kunt u me er niet een paar van geven, kapitein?" bedelde hij met smekende ogen.

„Geen sprake van, Porfirio," antwoordde Diaz streng, hoewel hij flauwtjes glimlachte. „Herinner jij je nog, wat ik zo juist zei? Alleen met hard werken kunnen we onze problemen oplossen. Als ik je een goede raad mag geven, geef dan je onwettige praktijken op en ga over op het fokken van vee."

„Verdraaid, kapitein," protesteerde Porfirio met een uitdrukking van uiterste verbazing op zijn gebruinde gelaat. „Vee fokken! Brrr. Dan zou ik doodgaan van verveling."

„Ik geloof niet dat er in Mexico gauw iemand van verveling zal doodgaan," zei de Ragebol. En hiermee had hij het laatste woord gezegd.

EINDE

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

DE EDELWEISS-SCHOOL LAG IN HET ZWITSERSE DORPJE LANDERS. OM TIEN UUR 'S AVONDS GINGEN DE LEERLINGEN NAAR BED...

TEKST: T. ARDANUY
TEKENINGEN: CUYAS

EN NU, JONGEDAMES: STIL ZIJN EN GAAN SLAPEN!

JA, JUFFROUW REBECCA!

JUDITH, ZORG DAT JE VANNACHT GOED SLAAPT. JE ZIET ER MOE UIT EN JE WERK WAS VANDAAG NIET BEST!

EN WAT JULLIE BETREFT, LYDIA, PATRICIA EN ANGELA...

HOU NOU MAAR EENS OP, ZEG!

JE IMITATIE VAN JUFFROUW REBECCA WAS KOSTELIJK, CHRISTINE!

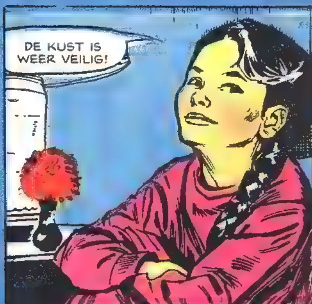
KOM OP, JONGENS, WIE HEEFT ER ZIN IN EEN KUSSENGEVECHT?

DIRECT BEGON DE STRIJD...

OPGELET, LUI! DE VIJAND IS IN AANTOCHT!

TWEE MINUTEN LATER...

VAN NU AF AAN IS HET HIER STIL, BEGREPEN? IK WIL JULLIE NIET MEER HOREN!

DE KUST IS
WEER VEILIG!

LATEN WE
MAAR GAAN SLAPEN,
JONGENS!

2
ENIGE TIJD LATER, JUIST TOEN
DE KLOK TWAALF UUR SLOEG...

CHRISTINE, WORD
WAKKER! PAT SLAAP-
WANDELT WEER!

WE MOGEN HAAR NIET WAKKER
MAKEN. DAT IS GEVAARLIJK!
LATEN WE
HAAR VOLGEN!

WAAR GAAT
ZE HEEN?
SSST!

ZOU ZE NAAR
HUIS GAAN?

INTUSSEN BIJ HET HEK VAN DE
SCHOOL...
WAAROM
STOP JE HIER,
CHARLES?

ER IS WAT MET DE MOTOR
AAN DE HAND!

DOE ER DAN IETS
AAN, MAAR
SNEL!
MISSCHIEN
KRIJG IK NU DE
KANS OM...

HEE, WAT
DOEN DIE MEIS-
JES DAAR?
WAT ZOU ER MET PAT EN HAAR
VRIENDINNEN GEBEUREN?

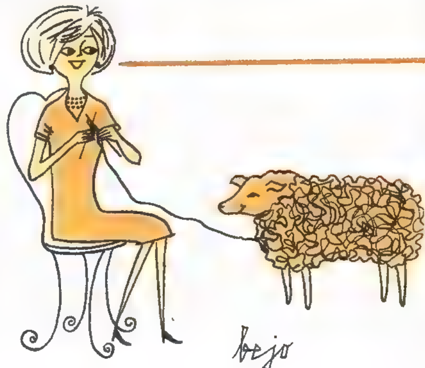
Vervolg van bladzijde 10

W. v. d. Meijde, Boudewijnstraat 63b, Rotterdam-25, wil corresponderen met een jongen of meisje van zeventien of achttien jaar uit Engeland of een Engels sprekend land. Wie helpt hem aan adressen? • *Ingrid v. d. Heijden (13), Withuisstraat 177, Den Haag,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, liefst buiten Zuid-Holland. • Wie aan *Aat Bender, Morslaan 28, Leiden,* een serie Nederlandse postzegels stuurt, ontvangt van hem een speldje. • *Frans Kuipers, Josef Haydnlaan 52 I, Hengelo,* wil suikerzakjes ruilen voor postzegels. • *Marique Kroese (14), Oosterpark 72, Amsterdam-Oost,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. •

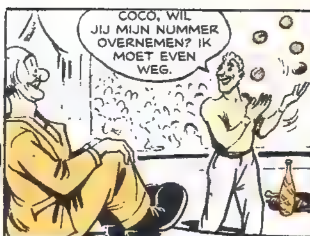

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

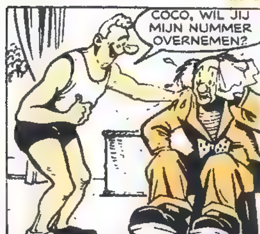
Marian Nuy (15), Wijnbergen 65, Doetinchem (Gld.), wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd in België. • *Loes Langelaan, Heeckerenstraat 32, Velp (Gld.),* wil corresponderen met een meisje van twaalf of dertien jaar in omgeving Haarlem. Hobby's: turnen en lezen. • *Erna Scheffer (12), Smitstraat 20 II, Amsterdam-Oost,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, niet omgeving Amsterdam. Hobby's: zwemmen en moderne muziek. • *Saskia Commissaris (12), Elink Sterkstraat 17, Beverwijk,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Mary Kranenburg (16), Burg. Hoogenboomstraat 10, Zwammerdam,* wil corresponderen met een meisje van zestien of een jongen tussen zestien en achttien jaar, liefst uit de omgeving van haar woonplaats, Leiden of Utrecht. • *Anneke Goosen (15), Simon Stevinweg 89, Hilversum,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby: foto's van filmsterren. • *Peter de Reus (16), Maarten van Heemskerkstraat 124, Heemskerk (N.-H.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Johan Rep, Kemphaanstraat 20, Den Helder,* spaart postzegels van Nederland, België en Duitsland. Wie wil er met hem ruilen? • *Ella van Mourik (16), Amersfoortseweg 313, Garderen,* en *Anne Sielias (15), Speulderweg 19, Garderen,* willen corresponderen met Engelse jongens of meisjes. Wie kan hen aan adressen helpen? • *Thea Höhle (16), Schieweg 243d, Rotterdam,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Agnes Martens (13), Karstraat 6, Mill (N.-Br.),* zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd in België. Hobby's: zwemmen, schaatsen en postzegels. • *Gerard Aarts (13), Julianastraat 5, Hillegom (Z.-H.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Suriname of de Antillen. • *Jan Albers (14), Bredeweg 110, Groesbeek (Gld.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: judo, film, foto's van filmsterren. • *Joke van Olderen (13), Voorstraat 40, Lienden (Gld.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst uit Gelderland of Utrecht. • *Corrie Willemse (14), Prof. Poelsstraat 33, Hilversum,* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen, zwemmen, postzegels en foto's van filmsterren. • *Bennie Willemse (15), Prof. Poelsstraat 33, Hilversum,* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. Hobby's: zwemmen en postzegels. • *Nelly Schamp (14), Dr. Ruysstraat 16, Overlangel (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Diny Bos (13), Wilgenstraat 48, Zwolle,* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Willy Nieuwesteeg (13), Valkenburgerlaan 64, Boskoop (Z.-H.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst niet in Zuid-Holland. Hobby's: sport en suikerzakjes. • *Harold van de Ent, Hortensiastraat 5a, Rotterdam-Zuid,* wil corresponderen met een meisje van vijftien of zestien jaar, dat van dansen houdt. • *Mathilde Dominikowski (11), Da Costastraat 4, Heerlen,* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, lezen postzegels en foto's van filmsterren. • *Ans Smallenburg (11), Bakkerstraat 74, Hilversum,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Nederland of België. • *K. v. d. Woude (15), Vaart NZ 14, Ureterp (Fr.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Zuid-Nederland of de Antillen. • *Ita Voncken (14), Vliek 4, Ulenstraten (L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, liefst niet in Limburg. Hobby's: sport en lezen. • *José Dahmen (14), Kalverstraat 13, Maasbracht (L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd in Den Haag of omgeving. • *Karin Versteegh, Prins Bernhardstraat 3, Vaals (L.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: tekenen, schaatsen, ballet en sport. • *Tonnie Nijhuis, E 258, Vledmaat, Haaksbergen (O.),* wil met een jongen tussen dertien en vijftien jaar postzegels van Nederland, de Antillen en Nieuw-Guinea ruilen. • *Leo van Onna (16), Pater Rijkenstraat 1, Huissen (Gld.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: tekenen, zingen en gitaar spelen. • *Heleentje Go (10), Utrechtseweg 76, Arnhem,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Annemie Gubbels (15), Steegstraat 22, Blerick,* en *Thea Janssen (15), Kloosterstraat 39, Blerick,* willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. Hobby's: lezen, zingen, gitaar spelen en moderne muziek. • *Els Welles, Geresstraat 1, Blerick,* wil corresponderen met meisjes tussen twaalf en vijftien jaar. • *Ineke Grimbergen (10), Voorstraat 14 A, Poeldijk (Z.-H.),* zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby's: piano spelen, zwemmen. • *Lummie Makkinga (17), Hamsgoren 23, Ommen (O.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Mieke Berg (16), Korte Kruisweg 42, Meerveldhoven,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Fennie Assen (12), Stationstraat 2a, Dalen (Dr.),* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst in Gelderland. • *Maria Lensen (17), Molenweg 12, Groeningen (N.-Br.),* en *Roos Thissen (17), Aijen 14, Bergen (L.),* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Alie Lassche, Resedastraat 36, Alblasserdam, Klara Lassche, Resedastraat 36, Alblasserdam, Hetty Slotboom, Azaleastraat 23, Alblasserdam, Anneloes Wortel, Lindelaan 25, Alblasserdam,* en *Ria Hetebrij, Resedastraat 47, Alblasserdam,* willen corresponderen met jongens van vijftien jaar in Limburg. • *Irene Streng (11), Valkenburgerlaan 70, Boskoop (Z.-H.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, liefst niet in Zuid-Holland. Hobby's: sport en suikerzakjes. • *Marjan Ott (13), Rijksweg 39, Oosterland (N.-H.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst in Noord-Holland. Hobby: pony's en paarden. • *Bernarda Waanders (14), Weertseriet 4, Haaksbergen (O.),* wil corresponderen met een, liefst Indische, jongen van haar leeftijd. Hobby: foto's van Freddy. • *Ria Waanders (16), Weertseriet 4, Haaksbergen (O.),* wil corresponderen met een jongen van zeventien jaar. Hobby's: twist en foto's van Chubby Checker. • *Henk Huibers (17), Delfgauwstraat 88b, Rotterdam-11,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Marion Spithoven (15), Hobbemastraat 2c, Den Haag,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd.

COCO DE CLOWN

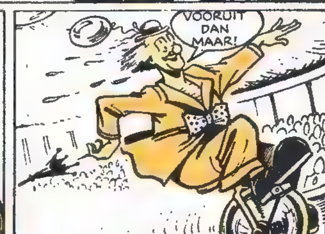

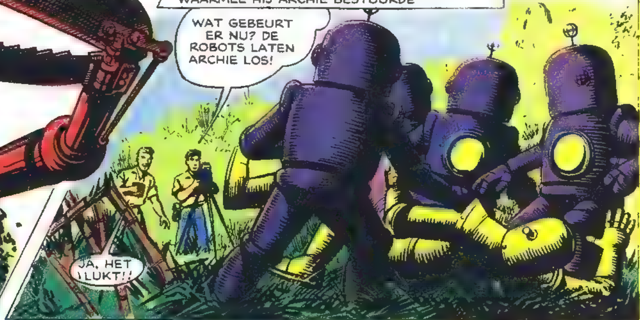

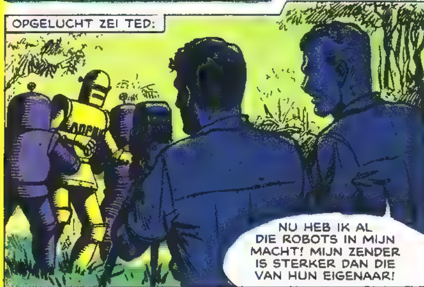

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN INDOCHINA OP ZOEK NAAR EEN GEHEIMZINNIGE VUURSPUWENDE KREEFT. OP ZEKER MOMENT ONTMOETEN ZE EEN GROEP VREEMDE ROBOTS.

De man van staal

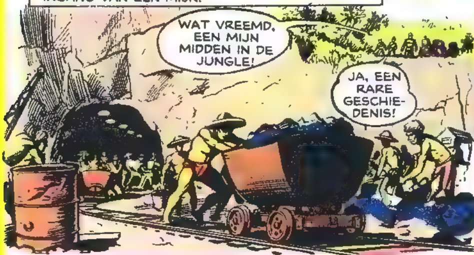

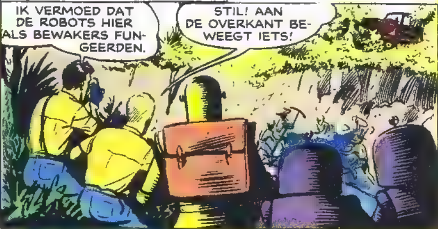

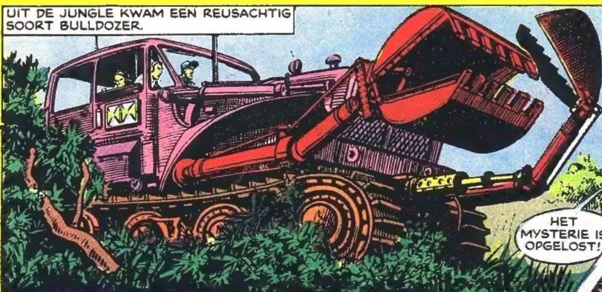

IN DE CABINE BEVONDEN ZICH DRIE MANNEN.

ONZE ROBOTS WEIGEREN TE GEHOORZAMEN, GUNTER!

ONZE ZENDER WORDT GESABOTEERD!

GUNTER, DE LEIDER, RIEP WOEDEND:

GINDS ZIE IK TWEE BLANKEN MET ONZE ROBOTS. ZIJ ZIJN HET DIE ONS TEGENWERKEN!

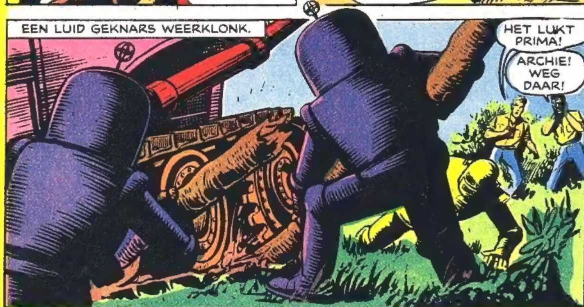
DE KOELIES IN DE GROEVEN KEKEN VERBAASD TOE.

DE ROBOTS VALLEN DE KREEFT AAN!

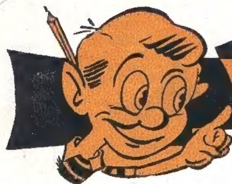
ZE KOMEN ONS HELPEN!

WIE PUZZELT ER MEE?

Groeiend woord

Je begint met een P en je gaat er rechts viermaal een letter aan toevoegen om dan telkens een ander woord te maken. Eerst moet je de naam van een rivier in Noord-Italië krijgen, dan een woord, dat duw of stoot betekent, voorts de naam van een bepaalde wijnsoort en tenslotte een woord met de betekenis van frankeerrecht.

Verschuifpuzzel

Deze vijf dierenamen moet je stuk voor stuk een beetje naar links of naar rechts schuiven, net zo lang totdat je op een van de rijen letters van boven naar beneden ook een dierenaam ziet verschijnen.

Visitekaartje

W. MANNER
BREDA

Welk beroep heeft deze heer?

Dubbelwoorden

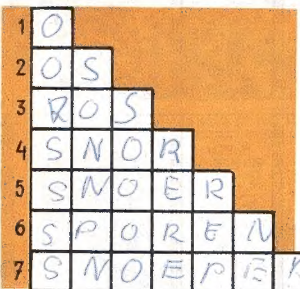
Hier is weer een rijtje dubbelwoorden. De eerste betekenis is gegeven, de tweede moet je zelf zoeken.

1. DUUR is niet goedkoop, maar ook. . .
2. BOUT is een strijkijzer, maar ook. . .
3. PLOEG is een landbouwwerktuig, maar ook. . .
4. WAGEN is een kar, maar ook. . .
5. SPORT is ontspanning, maar ook. . .

Trappuzzel

Op deze trap moet je één klinker en zes woorden invullen volgens onderstaande omschrijvingen. Voor elk nieuw woord moet je steeds dezelfde letters gebruiken plus één nieuwe. De volgorde van de letters mag je veranderen.

1 Klinker
2 Rund
3 Paard
4 Knevel
5 Aaneengeregen kralen of parels
6 Rijden met de trein
7 Iemand die snoept

Zoek de letter

P E _ E R
H E _ F T
S L _ A P
M O _ O R
B R _ E S
Z O _ D E
S P _ A N

Je ziet hier zeven gewone woorden staan van vier letters. In elk woord is een ruimte opengelaten. Nu ga je op die open plaatsen telkens een letter zetten, zodat je goede woorden van vijf letters krijgt. Omschrijvingen heb je niet nodig, omdat je steeds maar op één manier een ander goed woord kunt maken. Als je het goed doet, vormen de ingevulde letters tezamen de naam van een edel metaal.

Oplossingen van de puzzels uit ons vorige nummer

Dubbel tovervierkant

L A M P
A M O R
M O O I
P R I K T O L
T R U I
O U D E
L I E D

Namenpuzzel

M *A* *R* S E *I* L *E*
K *O* P *E* *N* H A G E N
A M S T E R *D* *A* *M*
B *E* R L IJ *N*
A *L* G *I* *E* R S

De namen zijn: Arie, Koen, Adam, Ben, Alie.

Puzzelsommen

dom — m + vel — l + net — t + teil — i = dovenetel
kat — t + mier — i + lint — t + den—n = kamerlinde

Aanvulpuzzel

1 B E *K* E R
2 B A *R* A K
3 B R *I* E S
4 G E *S* E L
5 M O *T* O R
6 S T *A* A L
7 T E *L* E N

De schuingedrukte letters vormen het woord KRISTAL

Dubbelwoorden

1. helder; 2. afbraak; 3. bijna; 4. bron; 5. onderste deel van een schip; 6. groente.

Puzzelsom

(1 — m) + (2 — t) + (3 — s) + (4 — i) + (5 — k) = circusacrobaat.

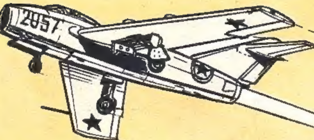
Deze opgave ziet er ingewikkeld uit, maar hij valt toch wel mee. De bedoeling is een woord van vijf lettergrepen te maken, dat de naam van een circusacrobaat is. De lettergrepen moet je stuk voor stuk opzoeken door voor elk getal een woord te nemen volgens bijgaande omschrijving en van dat woord de letter af te trekken, die in de „som" staat aangegeven.

1 Openbaar vervoermiddel
2 Hoofddeksel
3 Getal
4 Zeeplant
5 Bedehuis

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

(30)

21 SEPTEMBER 1953 LANDDE TIJDENS DE KOREAANSE OORLOG EEN IN RUSLAND GEBOUWDE MIG-15-STRAALJAGER, BESTUURD DOOR NO KEOEM SOEK, OP HET AMERIKAANSE VLIEGVELD KEMPO BIJ SEOEL. NO VERDIENDE HIERMEE HONDERDDUIZEND DOLLAR, HET BEDRAG DAT DOOR DE AMERIKANEN WAS UITGELOOFD VOOR DE EERSTE NOORDKOREAAN DIE EEN MIG-15 AAN HEN ZOU UITLEVEREN. DEZE HOGE PRIJS WERD DOOR DE AMERIKANEN BETAALD, OMDAT ZIJ WILDEN UITZOEKEN WAAROM DE MIG TIJDENS LUCHTGEVECHTEN BETERE PRESTATIES LEVERDE DAN DE AMERIKAANSE F-86-SABRE-STRAALJAGER.

21 SEPTEMBER 1938 WOEDDE ER EEN ZWARE WERVELSTORM BOVEN NEW-ENGLAND (AMERIKA), DIE EEN SCHADE VAN DUIZEND MILJOEN DOLLAR AANRICHTTE. ZESHONDERD MENSEN VERLOREN HET LEVEN. DOOR WINDSTOTEN, WAARVAN SOMMIGE EEN SNELHEID HADDEN VAN DRIEHONDERDZEVENTIG KILOMETER PER UUR, WERDEN AUTO'S EN HUIZEN IN ELKAAR GEDRUKT EN WEGGEBLAZEN, DUIZENDEN BOMEN ONTWORTELD, TREINEN UIT DE RAILS GEBLAZEN, ONTELBARE RUITEN VERNIELD EN HELE OOGSTEN VERNIETIGD.

23 SEPTEMBER 1830 KWAM PRINS FREDERIK MET ZIJN TROEPEN IN BRUSSEL AAN OM DE OPSTAND TEGEN HET NEDERLANDSE GEZAG TE BREKEN. ER ONTSTOND EEN GEVECHT DAT DRIE DAGEN DUURDE EN EINDIGDE MET EEN SCHITTERENDE BELGISCHE OVERWINNING. DE NEDERLANDERS WERDEN TE BRUSSEL OMSINGELD EN VERSLAGEN. DIT FEIT WORDT IN BELGIË NOG STEEDS HERDACHT.

DE EERSTE TREINVERBINDING AMSTERDAM–HAARLEM NAAR EEN GRAVURE UIT DIE TIJD. DE TENDER ACHTER DE LOCOMOTIEF IS VERGETEN.

20 SEPTEMBER 1839 REED IN NEDERLAND DE EERSTE TREIN TUSSEN AMSTERDAM EN HAARLEM. DEZE ACHTTIEN KILOMETER LANGE VERBINDING WAS NA VEEL MOEILIJKHEDEN TOT STAND GEKOMEN. DE NEDERLANDSE REGERING STEMDE OP 2 APRIL 1838 TEGEN DE SPOORWEG, MAAR OP AANDRINGEN VAN KONING WILLEM I GING HET PLAN TOCH DOOR. HET PUBLIEK MEENDE, DAT HET DOOR DE HOGE SNELHEID (ACHTENDERTIG KILOMETER PER UUR) ALLERLEI ZIEKTEN ZOU KRIJGEN. OOK VREESDE MEN DAT VRUCHTBARE LANDBOUWGROND VERLOREN ZOU GAAN EN DAT HET VEE WAANZINNIG ZOU WORDEN VAN SCHRIK ALS ER EEN TREIN PASSEERDE. LATER WERD DE LIJN DOORGETROKKEN NAAR DEN HAAG EN ROTTERDAM, WELKE STAD IN MEI 1847 WERD BEREIKT.

23 SEPTEMBER 1963 VIERT DE FILMSTER ROMY SCHNEIDER HAAR VIJFENTWINTIGSTE VERJAARDAG. ZE IS VOORAL BEROEMD GEWORDEN DOOR HAAR VERTOLKING VAN SISSI. DE LAATSTE JAREN SPEELT ZE ROLLEN IN MEER REALISTISCHE FILMS.

24 SEPTEMBER 1960 WERD HET GROOTSTE, DUURSTE EN MACHTIGSTE SCHIP TER WERELD, DE AMERIKAANSE **ENTERPRISE**, TE WATER GELATEN. DIT DOOR ATOOMKRACHT VOORTGESTUWDE VARENDE VLIEGVELD IS DRIEHONDERDZESENDERTIG METER LANG, ZESENZEVENTIG METER BREED EN MEET VIJFENTACHTIGDUIZEND TON. HET HEEFT EEN BEMANNING VAN EENENVEERTIGHONDERD KOPPEN EN ER ZIJN HONDERDVIJFTIG STRAALJAGERS EN BOMMENWERPERS AAN BOORD. DEZE TOESTELLEN, DIE EEN SNELHEID KUNNEN BEREIKEN VAN TWEEDUIZEND KILOMETER PER UUR, HEBBEN ATOOMWAPENS AAN BOORD. HET SCHIP KAN EEN SNELHEID HALEN VAN ZESENZEVENTIG KILOMETER PER UUR EN KAN TWEE JAAR LANG VAREN ZONDER NIEUWE (ATOOM)BRANDSTOF IN TE NEMEN. DE BOUWKOSTEN BEDROEGEN RUIM EEN MILJARD GULDEN.

20 SEPTEMBER 1963 VIERT DE ITALIAANSE FILMSTER SOPHIA LOREN HAAR NEGENENTWINTIGSTE VERJAARDAG. ZE HAD EERST ONDERWIJZERES WILLEN WORDEN, MAAR NADAT ZE EEN SCHOONHEIDSWEDSTRIJD GEWONNEN HAD, BESLOOT ZE FOTOMODEL TE WORDEN. LATER KWAM ZE BIJ DE FILM EN WERD SNEL BEROEMD. ZE IS GETROUWD MET DE FILMPRODUCER CARLO PONTI.

25 SEPTEMBER 1506 OVERLEED FILIPS DE SCHONE, HEER DER NEDERLANDEN EN ZOON VAN MARIA VAN BOURGONDIË EN MAXIMILIAAN VAN HABSBURG. ZIJN DOOD WAS HET GEVOLG VAN HET OVERHAAST DRINKEN VAN KOUD WATER TOEN HIJ IN VERHITTE TOESTAND VERKEERDE NA HET KOLFSPEL. HIJ WAS OP 26 APRIL IN SPANJE AANGEKOMEN, WAAR HIJ ZICH ONDER ANDERE DOOR HET VOORTREKKEN VAN NEDERLANDSE EDELLIEDEN GEHAAT HAD GEMAAKT. ZIJN SNELLE DOOD WORDT OOK WEL AAN VERGIFTIGING TOEGESCHREVEN.

25 SEPTEMBER 1930 WERD EEN VEERTIENDAAGSE K.L.M.-VLIEGDIENST GEOPEND TUSSEN AMSTERDAM EN BATAVIA (NU DJAKARTA). DEZE AFSTAND BEDROEG ONGEVEER VEERTIENDUIZEND KILOMETER EN ER WERD GEVLOGEN MET DRIEMOTORIGE FOKKER-F-7B-TOESTELLEN. DE REIS DUURDE ONGEVEER TIEN DAGEN. OP 10 OKTOBER 1931 WERD HET EEN WEKELIJKSE ROUTE.

21 SEPTEMBER 1558 OVERLEED KEIZER KAREL V IN ZIJN VILLA TE ESTREMADURA. OP ZESJARIGE LEEFTIJD WERD KAREL STAATSHOOFD VAN SPANJE, DE NEDERLANDEN EN BOURGONDIË. IN 1519 BIJ HET OVERLIJDEN VAN MAXIMILIAAN VAN OOSTENRIJK ERFDE HIJ DE BEZITTINGEN VAN DE HABSBURGERS EN WERD HIJ GEKOZEN TOT KEIZER VAN DUITSLAND. HIJ BESTREED DE TURKEN. IN 1535 VEROVERDE HIJ TUNIS EN ANDERE STEDEN IN NOORD-AFRIKA. OMDAT OOK PERU EN MEXICO TOT ZIJN RIJK BEHOORDEN, ZEI MEN VAN ZIJN RIJK, DAT DE ZON ER NIET IN ONDERGING. OP 25 OKTOBER 1555 TRAD HIJ AF VANWEGE DE GROTE MOEILIJKHEDEN (GODSDIENSTOORLOGEN EN OPSTANDEN) IN ZIJN RIJK. ZIJN ZOON FILIPS II VOLGDE HEM OP.

28 SEPTEMBER 1825 REED DE EERSTE TREIN TER WERELD TUSSEN STOCKTON EN DARLINGTON IN ENGELAND, EEN AFSTAND VAN ELF KILOMETER. DE DOOR GEORGE STEPHENSON ONTWORPEN LOCOMOTIEF TROK TIJDENS DE EERSTE RIT NEGENENTWINTIG WAGONS EN EEN TENDER, GELADEN MET WATER EN KOLEN. VAN DE WAGONS WAREN ER OOK NOG ZES MET KOLEN GELADEN. IN DE OVERIGE WAGONS ZATEN DE DIRECTIELEDEN, INGENIEURS EN ARBEIDERS VAN DE SPOORWEGMAATSCHAPPIJ. DE TREIN, DIE NEGENTIG TON WOOG, HAALDE EEN SNELHEID VAN VEERTIEN EN EEN HALVE KILOMETER. HIJ LEGDE DE AFSTAND IN DRIE KWARTIER AF. DE POSTKOETS DEED OVER DEZELFDE AFSTAND TWEE UUR.

BULTERS.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.

Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.